AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2008. október 23.*

A T-256/07. sz. ügyben,

a **People's Mojahedin Organization of Iran** (székhelye: Auvers-sur-Oise [Franciország], képviselik: J.-P. Spitzer ügyvéd és D. Vaughan QC)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Bishop és E. Finnegan, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviselik kezdetben: V. Jackson és T. Harris, később: V. Jackson, meghatalmazotti minőségben, segítőik: S. Lee és M. Gray barristers),

* Az eljárás nyelve: angol.

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik kezdetben: S. Boelaert és J. Aquilina, később: S. Boelaert, P. Aalto és P. van Nuffel, meghatalmazotti minőségben)

és

a **Holland Királyság** (képviselik: M. de Grave és Y. de Vries, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozók,

kezdetben a terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, és a 2006/379/EK és a 2006/1008/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. június 28-i 2007/445/EK tanácsi határozatnak (HL L 169., 58. o.) a felperest érintő részében történő megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (hetedik tanács),

tagjai: N. J. Forwood elnök (előadó), D. Šváby és L. Truchot bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. március 6-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A jelen jogvita első előzményének ismertetéséhez az Elsőfokú Bíróság a T-228/02. sz., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ügyben 2006. december 12-én hozott ítéletének (EBHT 2006., II-4665. o.; a továbbiakban: OMPI-ítélet) 1–26. pontjára utal vissza.

2 Az OMPI-ítélet alapjául szolgáló ügyben 2006. február 7-én tartott tárgyalást követően, de még az ítélet kihirdetését megelőzően a Tanács elfogadta a terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, és a 2005/930/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. május 29-i 2006/379/EK határozatot (HL L 144., 21. o.). Megállapítható, hogy a Tanács e határozattal továbbra is szerepelteti a felperes nevét a terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló, 2001. december 27-i 2580/2001/EK tanácsi rendelet (HL L 344., 70. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 207. o.) mellékletében található listán (a továbbiakban: vitatott lista).

3 A fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélettel az Elsőfokú Bíróság azzal az indokolással semmisítette meg a felperesre vonatkozó részében a 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, és a 2005/848/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2005. december 21-i 2005/930/EK tanácsi határozatot, hogy azt nem indokolták, olyan eljárás keretében hozták meg, melynek során nem tartották tiszteletben a felperes védelemhez való jogát, és az Elsőfokú Bíróság maga nem folytathat felülvizsgálatot e határozat jogszerűsége felett (a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 173. pontja).

4 2006. december 21-én a Tanács elfogadta a 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról szóló 2006/1008/EK határozatot (HL L 379., 123. o.). A Tanács e határozattal bizonyos személyek, csoportok és szervezetek nevével egészítette ki a vitatott listát.

5 2007. január 30-i levelével a Tanács jelezte a felperesnek, hogy véleménye szerint a vitatott listára való felvétel hivatkozott indokai továbbra is fennállnak, és ezért továbbra is szerepeltetni kell a listán. E levél melléklete tartalmazta a Tanács által hivatkozott indokok ismertetését. Azt is közölte a felperessel, hogy egy hónapon belül előterjesztheti a Tanácsnak a listán tartására irányuló szándékára és az e tekintetben

hivatkozott indokokra vonatkozó észrevételeit, valamint az ennek alátámasztására szolgáló valamennyi bizonyítékot.

6 Az említett levélhez mellékelt indokolásban a Tanács többek között előadta, hogy a terrorizmus leküzdésére vonatkozó különös intézkedések alkalmazásáról szóló, 2001. december 27-i 2001/931/KKBP tanácsi közös álláspont (HL L 344., 93. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 217. o.) 1. cikkének (4) bekezdése értelmében az illetékes hatóság határozatot hozott a felperesről, mivel Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának a Secretary of State for the Home Departmentje (belügyminiszter, a továbbiakban: Home Secretary) 2001. március 28-án meghozta a Terrorism Act 2000 (2000. évi törvény a terrorizmusról) alapján a felperes mint terrorizmusban részt vevő szervezet betiltására irányuló végzést (a továbbiakban: a Home Secretary végzése). A Tanács, miután tudomásul vette, hogy ez a határozat, amely az említett törvény alapján bírósági felülvizsgálatnak (review) vethető alá, még hatályban van, megállapította, hogy továbbra is érvényesek azok az indokok, amelyek alapján a felperest felvették a vitatott listára.

7 2007. február 27-i, valamint március 19-i, 20-i és 26-i levelével a felperes válaszul előterjesztette észrevételeit a Tanácsnak. Különösen azt vitatta, hogy a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet után érvényesen el lehet fogadni olyan határozatot, amely őt a vitatott listán „tartja”. Bírálta továbbá a Tanács által az ilyen határozat indokolására felhozott érveket és az általa követett eljárást. Végül hozzáférést kért a Tanács aktáihoz.

8 2007. március 30-i levelében a Tanács tizenhat dokumentumot küldött meg a felperesnek. Az aktában szereplő többi dokumentumot illetően előadta, hogy azokkal kapcsolatban előzetesen azzal az állammal, illetve azokkal az államokkal kell konzultálni, amelytől vagy amelyektől a dokumentum származik.

9 2007. április 16-i levelével a felperes előadta, hogy alapvető fontosságú, hogy a határozat elfogadása előtt hozzáférhessen az aktában szereplő valamennyi dokumentumhoz, és lehetősége legyen megjegyzéseket fűzni hozzájuk. Ugyanezen a napon a felperes ügyvédei együttes véleményt küldtek a Tanácsnak, amelyben megismételték a korábban előadott érveket, továbbá vitatták, hogy a Home Secretary végzése a tervezett határozat alapjául szolgálhatna.

10 A Hivatalos Lapban (C 90., 1. o.) 2007. április 25-én közzétett véleményben a Tanács tájékoztatta a 2006/379 és a 2006/1008 határozattal érintett személyeket, csoportokat és szervezeteket, hogy továbbra is szerepeltetni szándékozik őket a vitatott listán. A Tanács arról is tájékoztatta az érintetteket, hogy kérelmet nyújthatnak be hozzá arra vonatkozóan, hogy megkapják a szóban forgó listára történt felvételük indokainak ismertetését (amennyiben ezt korábban nem közölték velük).

11 2007. május 14-i levelével a Tanács egy további dokumentumot küldött meg az aktából a felperesnek. A még nem közölt többi dokumentummal kapcsolatban a Tanács jelezte, hogy az az állam, amelytől származnak, ellenzi a közlésüket. A Tanács ehhez a levélhez másfelől csatolta a Főtitkársága által az Állandó Képviselők Bizottságához (Coreper) intézett, „Az [OMPI-]ítélet következményei" címet viselő, 2007. január 19-i feljegyzést (5418/1/07 REV 1. sz. dokumentum), amelynek mellékletét képezte az a levél- és indokolástervezet, amelynek tartalma megegyezett a Tanács által 2007. január 30-án a felperesnek megküldött, a fenti 5. pontban hivatkozott levél tartalmával.

12 2007. május 29-i levelével a felperes újabb kiegészítő észrevételeket terjesztett elő, amelyekben a Tanács által közölt dokumentumokat elemezte. Ragaszkodott továbbá ahhoz, hogy az általa bemutatott mentő dokumentumok bekerüljenek az aktába.

13 2007. június 12-i levelével a Tanács azt válaszolta a felperesnek, hogy a leveleit, valamint az általa bemutatott valamennyi mentő dokumentumot másolatban megküldte a tagállamok küldöttségeinek.

14 2007. június 28-án a Tanács elfogadta a 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, és a 2006/379 és 2006/1008 határozat hatályon kívül helyezéséről szóló 2007/445/EK határozatot (HL L 169., 58. o.). E határozat 1. cikke értelmében a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésében meghatározott lista helyébe a mellékletben foglalt lista lép. Megállapítható, hogy a felperes neve szerepel az említett mellékletben.

15 A 2007/445 határozatot a Tanács 2007. június 29-i levelében közölte a felperessel (a továbbiakban: közlést tartalmazó első levél). Az e levél mellékletében található indokolás lényegében megegyezik a 2007. január 30-i levél mellékletében foglaltakkal (lásd a fenti 6. pontot).

Az eljárás és az eljárás során bekövetkezett újabb fejlemények

16 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. július 16-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

17 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához ugyanezen a napon benyújtott külön beadványával a felperes kérelmet nyújtott be az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 76a. cikke szerinti gyorsított eljárás alkalmazása iránt. 2007. július 30-án a Tanács előterjesztette az e kérelemre vonatkozó észrevételeit.

18 Mielőtt döntött volna az említett kérelemről, az Elsőfokú Bíróság (második tanács) 2007. szeptember 13-án úgy határozott, hogy az eljárási szabályzat 64. cikke értelmében az előadó bíró részvételével tartott, informális ülésre idézi a felek meghatalmazottait. Erre az ülésre 2007. október 10-én került sor.

19 Mivel az Elsőfokú Bíróság tanácsainak összetétele az új ítélkezési évtől kezdődően megváltozott, az előadó bírót a hetedik tanácsba osztották be, következésképpen a jelen ügyet e tanácsnak osztották ki.

20 2007. október 11-én az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) úgy döntött, hogy gyorsított eljárásban határoz azzal a feltétellel, hogy a felperes hét napon belül benyújtja keresetlevelének rövidített változatát, valamint csak azoknak a mellékleteknek a jegyzékét, amelyeket az informális ülésre tekintettel a felperes által készített tervezet alapján figyelembe kell venni. A felperes eleget tett ennek a feltételnek.

21 A 2007. november 20-i végzéssel a felek meghallgatását követően az Elsőfokú Bíróság hetedik tanácsának elnöke megengedte az Egyesült Királyság, az Európai Közösségek Bizottsága és a Holland Királyság számára a beavatkozást a Tanács kérelmeinek támogatása végett.

22 A 2007. november 30-i PC/02/2006. sz. határozattal (Open Determination) a Proscribed Organisations Appeal Commission (a betiltott szervezetekkel kapcsolatos fellebbezési bizottság, Egyesült Királyság, a továbbiakban: POAC) helyt adott a Home

Secretary 2006. szeptember 1-jei, a felperes mint terrorizmusban részt vevő szervezet betiltásának feloldását megtagadó határozatával szemben benyújtott fellebbezésnek, és utasította az említett Home Secretaryt, hogy a felperest a Terrorism Act 2000 alapján betiltott szervezetek listájáról törlő végzésre (order) irányuló tervezetet terjesszen elő az Egyesült Királyság parlamentjének (a továbbiakban: a POAC határozata).

23 2007. december 5-i levelében a felperes az Elsőfokú Bíróság Hivatalának benyújtotta egyrészt a POAC határozatának másolatát, másrészt az általa ugyanezen a napon a Tanácsnak megküldött, a POAC határozatára tekintettel a vitatott listáról való töröltetésére irányuló levelének másolatát.

24 2007. december 12-i levelével az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) a POAC határozatának a jelen ügyre gyakorolt esetleges hatásait, valamint a gyorsított eljárás folytatásának célszerűségét illetően írásban kérdéseket intézett a felekhez.

25 2007. december 14-i határozatával a POAC elutasította a Home Secretary arra irányuló kérelmét, hogy fellebbezést nyújthasson be a POAC 2007. november 30-i határozatával szemben a Court of Appeal (England & Wales) (fellebbviteli bíróság [Anglia és Wales], Egyesült Királyság) előtt. A POAC az említett határozathoz 2007. december 17-én csatolt függelékben azzal indokolta a kérelem elutasítását, hogy a Home Secretary által előadott egyik érv alapján sem feltételezhető ésszerűen a pernyertesség.

26 2007. december 20-án a Tanács elfogadta a 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2007/445 határozat hatályon kívül helyezéséről szóló 2007/868/EK határozatot (HL L 340., 100. o.). E határozat 1. cikke értelmében a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésében meghatározott lista helyébe

a mellékletben foglalt lista lép. Megállapítható, hogy a felperes neve szerepel az említett melléklet 2.19. pontjában, a „Csoportok és szervezetek” rovatban.

27 2007. december 28-án a Home Secretary újabb kérelmet nyújtott be a Court of Appealhez aziránt, hogy fellebbezéssel megtámadhassa a POAC határozatát.

28 A 2007/868 határozatot a Tanács 2008. január 3-i levelében közölte a felperessel (a továbbiakban: közlést tartalmazó második levél). E levél szerint a Tanács azt állapította meg, hogy továbbra is fennállnak azok az indokok, amelyek miatt a felperest a továbbiakban is szerepeltetni szándékozik a vitatott listán, és amelyekről az érintettet korábban a közlést tartalmazó első levélben tájékoztatták. A POAC határozatával kapcsolatban a Tanács megjegyezte, hogy a Home Secretary megpróbálta azt fellebbezéssel megtámadni.

29 A közlést tartalmazó második levél mellékletében található indokolás megegyezik a közlést tartalmazó első levél mellékletében foglaltakkal (lásd a fenti 15. pontot).

30 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. január 11-én benyújtott levélben a felperes tájékoztatta az Elsőfokú Bíróságot a 2007/868 határozat elfogadásáról. A felperes azt kérte, hogy a jelen ügyben előterjesztett kérelmeit megfelelően módosíthassa oly módon, hogy a keresete ennek a határozatnak a megsemmisítésére is kiterjedjen. Azonkívül azt kérte az Elsőfokú Bíróságtól, hogy továbbra is gyorsított eljárásban határozzon, és arra hivatkozott, hogy a jelen ügy a szóban forgó határozat elfogadása miatt még inkább sürgőssé vált.

31 A Tanács, az Egyesült Királyság és a Bizottság az Elsőfokú Bíróság 2007. december 12-i kérdéseire válaszul 2008. január 15-én, illetve 16-án benyújtották a Hivatalhoz írásbeli észrevételeiket.

32 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) megnyitotta az eljárás szóbeli szakaszát, és az eljárási szabályzat 64. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében a Hivatal 2008. február 5-i levelével:

– felhívta a Tanácsot és a beavatkozókat, hogy terjesszék elő a felperes fenti 30. pontban foglalt, a kereset megfelelő módosítására irányuló kérelmére vonatkozó írásbeli észrevételeiket;

– felhívta a Tanácsot és az Egyesült Királyságot, hogy nyújtsa be a 2007/868 határozat elfogadására vonatkozó eljárásban keletkezett dokumentumok összességét a határozatnak a felperest érintő részét illetően;

– megengedte az Egyesült Királyságnak, hogy beavatkozási beadványt nyújtson be.

33 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. február 19-én, illetve 21-én, az említett pervezető intézkedésekre válaszul előterjesztett írásbeli észrevételeikben a Tanács, a Bizottság és Hollandia úgy nyilatkoztak, hogy nincsen kifogásuk a felperes fenti 30. pontban foglalt, a kereset megfelelő módosítására irányuló kérelme ellen.

34 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. február 21-én benyújtott beavatkozási beadványában az Egyesült Királyság viszont a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 34. pontjára utalva előadta, hogy az Elsőfokú Bíróság felülvizsgálati jogkörének a jelen ügyben csak a 2007/868 határozatra kell vonatkoznia. E beavatkozó szerint a 2007/445 határozat már nem lehet felülvizsgálat tárgya, mivel az említett 2007/868 határozat hatályon kívül helyezte.

35 A Tanács és az Egyesült Királyság másfelől eleget tett az Elsőfokú Bíróság arra irányuló felhívásának, hogy nyújtsa be a 2007/868 határozat elfogadására vonatkozó eljárásban keletkezett dokumentumokat a határozatnak a felperest érintő részét illetően. Az Egyesült Királyság ezzel kapcsolatban azonban kérte, hogy a benyújtott dokumentumokban található információk ne váljanak hozzáférhetővé a nyilvánosság számára.

36 Az Elsőfokú Bíróság a 2008. március 6-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszaikat.

37 2008. május 13-i levelében a felperes benyújtotta az Elsőfokú Bíróság Hivatalához a Court of Appeal 2008. május 7-i, a Home Secretary arra irányuló kérelmét elutasító ítéletének másolatát, hogy a POAC határozatával szemben fellebbezést nyújthasson be ezen bíróság előtt (a továbbiakban: a Court of Appel ítélete). A felperes ugyanebben a levélben észrevételeket tett erre az ítéletre vonatkozóan.

38 2008. június 12-i végzésével az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) az eljárási szabályzat 62. cikke alapján elrendelte a szóbeli szakasz újbóli megnyitását, hogy ezáltal lehetővé tegye a többi fél számára, hogy állást foglaljanak ezekről az új tényekről.

39 A Hivatal 2008. június 12-i levelével az Elsőfokú Bíróság felszólította a többi felet, hogy nyújtsák be a felperes 2008. május 13-i levelére és a Court of Appeal ítéletére vonatkozó észrevételeiket.

40 Miután a Tanács a Hivatalhoz 2008. július 7-én benyújtott levéllel eleget tett ennek a felszólításnak, és az Elsőfokú Bíróság nem engedte meg a válaszadást a felperesnek, az Elsőfokú Bíróság 2008. július 15-i határozatával ismét befejezettnek nyilvánította a szóbeli szakaszt.

A felek kérelmei

41 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a 2007/445 határozatot az őt érintő részében;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

42 Az Elsőfokú Bírósághoz 2008. január 11-én intézett levelében a felperes azt is kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság az őt érintő részében semmisítse meg a 2007/868 határozatot.

43 A Tanács azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

44 Az Egyesült Királyság, a Bizottság és Hollandia támogatják a Tanács első kérelmét.

A 2007/445 határozat hatályon kívül helyezésének és másik határozattal történő felváltásának eljárásjogi következményei

45 Ahogyan az a fenti 26. pontból kitűnik, a 2007/445 határozatot a keresetlevél benyújtása óta a 2007/868 határozat hatályon kívül helyezte, és annak helyébe lépett. A felperes kérte, hogy eredeti kérelmeit megfelelően módosíthassa oly módon, hogy a keresete ennek a két határozatnak a megsemmisítésére terjedjen ki.

46 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ha egy magánszemélyt közvetlenül és személyében érintő határozat vagy rendelet helyébe az eljárás során azonos tárgyú jogi aktus lép, azt olyan új ténynek kell tekinteni, amely lehetővé teszi a felperes számára kereseti kérelmeinek és jogalapjainak megfelelő módosítását. Ellentétes lenne ugyanis a gondos igazságszolgáltatás és a pergazdaságosság követelményével a felperes új

kereset benyújtására való kötelezése. Ezenkívül igazságtalan lenne, ha az érintett intézmény, valamely jogi aktus ellen a közösségi bíróság elé terjesztett keresetlevélben található bírálatokkal való szembenézés jegyében, a megtámadott jogi aktust megfelelően módosíthatná, vagy helyébe egy másikat léptethetne, és az eljárás során hivatkozhatna erre a módosításra vagy jogszabályváltásra annak érdekében, hogy a másik felet megfossza eredeti kérelmeinek és jogalapjainak a későbbi határozatra való kiterjesztésének vagy az e határozat elleni további kérelmek vagy jogalapok előterjesztésének lehetőségétől (lásd a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 28. és 29. pontját, és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

47 Ezen ítélkezési gyakorlatnak megfelelően tehát a jelen esetben helyt kell adni a felperes kérelmének, és a keresetét a szóbeli szakasz befejezésének időpontjában a 2007/868 határozat megsemmisítésére irányulónak kell tekinteni a határozat őt érintő részében, és lehetővé kell tenni a feleknek, hogy ezen új tények ismeretében kérelmeiket, jogalapjaikat és érveiket módosíthassák, amely számukra a további kérelmek, jogalapok és érvek benyújtásának jogával jár (a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 30. pontja).

48 Másfelől a felperes megőrizné a 2007/445 határozat őt érintő részében történő megsemmisítéséhez fűződő érdekét, amennyiben valamely intézmény jogi aktusának hatályon kívül helyezése nem jelenti annak jogellenessége elismerését, és *ex nunc* hatással jár, eltérően a megsemmisítési ítélettől, amelynek értelmében a megsemmisített jogi aktust visszamenőleg törlik a jogrendből, mintha soha nem létezett volna (lásd a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 34. és 35. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot; lásd még ebben az értelemben a Bíróság 16/59–18/59. sz., Geitling és társai kontra Főhatóság ügyben 1960. február 12-én hozott ítéletét [EBHT 1960., 45., 65. o.]. Úgy kell ezért tekinteni, hogy az Elsőfokú Bíróság felülvizsgálati jogköre erre a határozatra is kiterjed, ellentétben az Egyesült Királyság állításával, amely a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 34. és 35. pontjának nyilvánvalóan téves értelmezésén alapszik.

49 A jelen ítéletben az Elsőfokú Bíróság a 2007/445 határozat megsemmisítése iránti kérelemről, majd a 2007/868 határozat megsemmisítése iránti kérelemről fog határozni.

A 2007/445 határozat megsemmisítésére irányuló kérelemről

50 A 2007/445 határozat megsemmisítésére irányuló kérelme alátámasztására a felperes lényegében öt jogalapot ad elő. Az első, amely három további részre bontható, az EK 233. cikk és a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítéletben az Elsőfokú Bíróság által kimondott alapelvek megsértésén alapul. A második a védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértésén alapul. A harmadik a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének megsértésén alapul. A negyedik a bizonyítási teher megsértésén és a bizonyítékok nyilvánvalóan hibás értékelésén alapul. Az ötödik a hatáskörrel való visszaélésen alapul.

Az EK 233. cikk és az Elsőfokú Bíróság által az OMPI-ítéletben kimondott alapelvek megsértésére alapított első jogalapról

Az első jogalap első részéről

51 A jogalap első részében a felperes felhívja a figyelmet arra, hogy a 2007/445 határozat preambulumbekezdései értelmében és a közlést tartalmazó első levélben található indokolás szerint a Tanács úgy határozott, hogy a felperest a vitatott listán „tartja" azon az alapon, hogy a 2006/379 határozat, amelyet az Elsőfokú Bíróság nem semmisített meg, még mindig hatályban van. A 2007/445 határozat így a 2006/379 határozat „folyamatos hatályán" alapul.

52 A felperes ezután lényegében arra hivatkozik, hogy a Tanácsnak nem volt joga őt a vitatott listán „tartani”, mivel a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet megsemmisítette a 2005/930 határozatot, és ezen ítélet alapján a Tanács minden egyéb határozatát, különösen a 2006/379 határozatot a felperesre vonatkozóan *ipso iure* semmisnek kell tekinteni, mivel ugyanazok az eljárásjogi (a védelemhez való jog megsértése) és formai (indokolás hiánya) hibák vonatkoznak rájuk, mint amelyek az említett 2005/930 határozat megsemmisítését indokolták.

53 A felperes különösen a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 35. pontjára támaszkodik, amelyben az Elsőfokú Bíróság egyrészt kifejti, hogy a megsemmisítő ítélet értelmében „a megsemmisített jogi aktust visszamenőleg törlik a jogrendből, mintha soha nem létezett volna”, másrészt hogy a megtámadott jogi aktusok megsemmisítésének esetében a Tanács „az EK 233. cikknek megfelelően köteles megtenni az ítéletben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket, ami azzal járhat, hogy módosítja vagy adott esetben visszavonja a megtámadott jogi aktusokat a szóbeli szakasz befejezését követően esetlegesen hatályon kívül helyező és azok helyébe lépő aktusokat”. Ilyen körülmények között a Tanácsnak nem állt jogában a 2007/445 határozat elfogadásakor arra hivatkozni, hogy az Elsőfokú Bíróság nem semmisítette meg a 2006/379 határozatot.

54 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélettel az Elsőfokú Bíróság megsemmisítette a 2005/930 határozatot a felperest érintő részében. Az Elsőfokú Bíróság viszont nem semmisítette meg a 2006/379 határozatot, mivel arra nem terjedhetett ki a felülvizsgálati jogköre, tekintettel arra, hogy ezt a határozatot a szóbeli szakasz befejezését követően fogadták el, és a felperes nem kérte a szóbeli szakasz újbóli megnyitását, hogy a határozat elfogadásából származó új tény ismeretében megfelelően módosíthassa kérelmeit (lásd még a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 33. pontját).

55 Rá kell továbbá mutatni arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a közösségi intézmények jogi aktusait – még ha hibásak is – főszabály szerint megilleti a jogszerűség vélelme, és ennélfogva mindaddig joghatásokat váltanak ki, amíg azokat vissza nem

vonják, megsemmisítés iránti kereset alapján meg nem semmisítik, illetve előzetes döntéshozatal iránti kérelem vagy jogellenességi kifogás következtében nem nyilvánítják érvénytelennek (lásd ebben az értelemben a Bíróság 11/81. sz., Dürbeck kontra Bizottság ügyben 1982. április 1-jén hozott ítéletének [EBHT 1982., 1251. o.] 17. pontját; 15/85. sz., Consorzio Cooperative d'Abruzzo kontra Bizottság ügyben 1987. február 26-án hozott ítéletének [EBHT 1987., 1005. o.] 10. pontját; a C-137/92. P. sz., Bizottság kontra BASF és társai ügyben 1994. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-2555. o.] 48. pontját; C-245/92. P. sz., Chemie Linz kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-4643. o.] 93. pontját, és C-475/01. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 2004. október 5-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-8923. o.] 18. pontját).

56 Kivételt képez ezen elv alól, hogy azok a jogi aktusok, amelyek olyannyira nyilvánvalóan súlyos hibát hordoznak magukban, amit a közösségi jogrend nem tűr el, olyannak tekintendők, amelyek semmilyen, még átmeneti joghatást sem váltottak ki, azaz azokat jogilag nem létezőnek kell tekinteni. Ez a kivétel olyan két alapvető, bár néha egymással szembenálló követelmény közötti egyensúly fenntartását célozza, amelyek meg kell feleljenek a jogrendszernek, nevezetesen a jogviszonyok stabilitásának és a jogszerűség tiszteletben tartásának (a fenti 55. pontban hivatkozott Bizottság kontra BASF és társai ügyben hozott ítélet 49. pontja; a fenti 55. pontban hivatkozott Chemie Linz kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 94. pontja, és a fenti 55. pontban hivatkozott Bizottság kontra Görögország ügyben hozott ítélet 19. pontja).

57 A Közösség intézményei által hozott jogi aktusok nem létező jellegének megállapításához fűződő következmények súlyossága a jogbiztonság igényéből fakadóan megköveteli, hogy erre kizárólag szélsőséges körülmények között kerülhessen sor (a fenti 55. pontban hivatkozott Bizottság kontra BASF és társai ügyben hozott ítélet 50. pontja, a fenti 55. pontban hivatkozott Chemie Linz kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 95. pontja, és a fenti 55. pontban hivatkozott Bizottság kontra Görögország ügyben hozott ítélet 20. pontja).

58 A 2006/379 határozat azonban még akkor sem tekinthető ilyen nem létező jogi aktusnak, ha ugyanazok az eljárásjogi és formai hibák vonatkoznak rá, mint a 2005/930 határozatra, ahogyan azt a felperes állította, és amit a Tanács sem cáfolt.

59 Ebből következően az említett határozatot a felperes állításával ellentétben nem kell a Tanácsnak a felperesre vonatkozóan „*ipso iure* semmisnek” tekintenie.

60 Egyébként pedig emlékeztetni kell arra, hogy ahhoz, hogy a megsemmisített jogi aktust kibocsátó intézmény a megsemmisítő ítéletnek eleget tegyen, és azt teljes mértékben végrehajtsa, nemcsak az ítélet rendelkező részét köteles tiszteletben tartani, hanem az annak szükséges alátámasztását képező indokokat is, mivel ezek nélkül nem lehet megállapítani a rendelkező részben foglaltak pontos értelmét. Ezek ugyanis azok az indokok, amelyek egyrészt megnevezik a jogellenesnek minősülő adott rendelkezést, másrészt rámutatnak a rendelkező részben megállapított jogellenesség pontos okaira, és amelyeket a megsemmisített aktus helyébe lépő új aktusnál az érintett intézménynek figyelembe kell vennie (a Bíróság 97/86., 99/86., 193/86. és 215/86. sz., Asteris és társai kontra Bizottság ügyben 1988. április 26-án hozott ítéletének [EBHT 1988., 2181. o.) 27. pontja).

61 Azonban, jóllehet a megsemmisítő ítélet indokolásában megállapított jogellenesség kimondása elsősorban arra kötelezi a megsemmisített jogi aktust kibocsátó intézményt, hogy a megsemmisített jogi aktus helyébe léptetni tervezett jogi aktusban küszöbölje ki ezt a jogellenességet, az – amennyiben egy adott területre vonatkozó, meghatározott tartalommal bíró rendelkezésre irányul – más következményekkel is járhat ezen intézmény számára (a fenti 60. pontban hivatkozott Asteris és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 28. pontja).

62 A jelen ügyhöz hasonló esetben, amikor a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése alapján rendszeres időközönként felülvizsgálandó, pénzeszközök befagyasztásáról szóló határozat formai és eljárásjogi hibák miatti megsemmisítéséről van szó, a határozatot elfogadó intézmény mindenekelőtt köteles biztosítani, hogy a megsemmisítő ítéletet követően meghozandó, az ítélet meghozatala utáni időszak vonatkozásában a pénzeszközök befagyasztására irányuló esetleges későbbi határozatokban ne forduljanak elő ugyanezek a hibák (lásd analógia útján a fenti 60. pontban hivatkozott Asteris és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 29. pontját).

63 A jelen esetben a Tanács eleget tett ennek a kötelezettségnek, amikor közvetlenül a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet kihirdetését követően új eljárást vezetett be, majd alkalmazott annak érdekében, hogy megfeleljen az Elsőfokú Bíróság által az említett ítéletben, és különösen annak 126. pontjában (védelemhez való jog) és 151. pontjában (indokolás) megállapított formai és eljárásjogi szabályoknak, és hogy a felperest ezen új eljárásban megállapított biztosítékokban részesítse azelőtt, hogy elfogadná vele szemben a 2007/445 határozatot (lásd az alábbi 88. és azt követő pontokat).

64 El kell továbbá ismerni, hogy a megsemmisítő ítéletek visszaható hatálya folytán a jogellenesség kimondása a megsemmisített jogi aktus hatálybalépésének időpontjára nyúlik vissza (a fenti 60. pontban hivatkozott Asteris és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 30. pontja). Az Elsőfokú Bíróság a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 35. pontjában azt is kifejtette, hogy az ítéletben foglaltak teljesítéséhez szükséges, az EK 233. cikk alapján meghozandó intézkedések együtt járhatnak azzal, hogy a Tanács módosítja vagy adott esetben visszavonja a megsemmisített 2005/930 határozatot a szóbeli szakasz befejezését követően hatályon kívül helyező és annak helyébe lépő aktusokat.

65 A Tanács és az Egyesült Királyság írásbeli beadványaiban azonban helyesen jegyezte meg, hogy a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet említett 35. pontjából nem következik az, hogy a Tanács feltétlenül köteles lenne módosítani vagy visszavonni a szóban forgó jogi aktusokat. Az ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis ha egy jogi aktust formai vagy eljárásjogi hibák miatt megsemmisítenek, ahogyan a jelen ügyben is történt, akkor az érintett intézménynek jogában áll – ezúttal a kérdéses formai és eljárási szabályok betartása mellett – ismét ugyanilyen jogi aktust elfogadni, sőt visszaható hatállyal ruházhatja fel ezt a jogi aktust, ha ez a közérdekű cél eléréséhez szükséges, és az érdekeltek jogos bizalmát megfelelően tiszteletben tartja (a Bíróság 108/81. sz., Amylum kontra Tanács ügyben 1982. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT 1982., 3107. o.] 4–17. pontja, és C-331/88. sz., Fedesa és társai ügyben 1990. november 13-án hozott ítéletének [EBHT 1990., I-4023. o.] 45–47. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-26/89. sz., De Compte kontra Parlament ügyben 1991. október 17-én hozott ítéletének [EBHT 1991., II-781. o.] 66. pontja).

66 Ez az ítélkezési gyakorlat analógia útján alkalmazható a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 35. pontjában feltételezett helyzetre, azaz ilyen esetben az érintett intézménynek jogában áll hatályban tartani a megsemmisített jogi aktust a szóbeli szakasz befejezését követően hatályon kívül helyező és annak helyébe lépő jogi aktust arra az időre, amelyre feltétlenül szüksége van ahhoz, hogy az érintett formai és eljárásjogi szabályoknak megfelelő, új jogi aktust fogadjon el. Ebben az igen sajátos helyzetben ugyanis az elérni kívánt közérdekű céllal nyilvánvalóan ellentétes lenne a Tanácsot arra kötelezni, hogy először vonja vissza az e szabályoknak nem megfelelő jogi aktust, majd ezután ruházza fel visszaható hatállyal az e szabályoknak megfelelően elfogadott új jogi aktust.

67 Így a jelen esetben, még mindig feltételezve, hogy a 2006/379 határozat ugyanazokban a formai és eljárásjogi hibákban szenved, mint a 2005/930 határozat, nem hozható fel a Tanács ellen, hogy nem módosította vagy vonta vissza ezt a határozatot a felperest érintő részében arra az időre, amelyre feltétlenül szüksége volt ahhoz, hogy a megsértésük miatt a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítéletben szankcionált formai és eljárásjogi szabályokat betartva új jogi aktust fogadjon el, ha úgy vélte, hogy továbbra is fennállnak az általa hivatkozott indokai annak, hogy a felperest a vitatott listán szerepeltesse. E tekintetben a Tanács helyesen mutatott rá arra, hogy a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítéletben az Elsőfokú Bíróság nem határozott ezen indokok megalapozottságáról. Az érdekelt fél jogos bizalmát másfelől tiszteletben tartották, mivel a Tanács 2007. január 30-i levelével tájékoztatta őt szándékáról (lásd a fenti 5. pontot).

68 Ilyen feltételek mellett nem hozható fel a Tanács ellen, hogy a felperesnek a vitatott listán „tartásáról” döntött, és hogy ezt a döntését a 2006/379 határozat „folyamatos hatályára” alapította.

69 Mindenesetre amint azt a Tanács és az Egyesült Királyság jogosan előadta, a 2007/445 határozat nem a 2006/379 határozat hatályosságán alapszik, és nem is függ attól. Jóllehet a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítéletben az Elsőfokú Bíróság a védelemhez való jog tiszteletben tartására, és az indokolási kötelezettségre vonatkozó biztosítékok tárgyának és korlátainak meghatározása céljából különbséget tett

a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése szerinti, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó „eredeti határozat", és a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdése szerinti, a pénzeszközök befagyasztásának fenntartására vonatkozó „későbbi határozatok" között, ettől még minden egyes későbbi határozat a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján hozott új határozatnak minősül, és a vitatott lista Tanács általi felülvizsgálatának eredménye (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-229/05. P. sz., PKK és KNK kontra Tanács ügyben 2007. január 18-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-445. o.] 103. pontját, amely kifejezetten ezt a kérdést illetően helybenhagyta az Elsőfokú Bíróság T-229/02. sz., PKK és KNK kontra Tanács ügyben 2005. február 15-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-539. o.] 44. pontját).

70 Ilyen feltételek mellett sem az a körülmény, hogy a Tanács a 2007/445 határozat preambulumában a 2006/379 határozatra hivatkozott, sem pedig az, hogy a felperes vitatott listán „tartásáról" határozott, nem eredményezi az említett 2007/445 határozat jogellenességét.

71 E körülményekre tekintettel az első jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az első jogalap második részéről

72 A jogalap második részében a felperes felhívja a figyelmet arra, hogy a 2007/445 határozat az őt érintő részében a Home Secretary ugyanazon végzésén és ugyanazokon a bizonyítékokon alapszik, mint amelyek a 2005/930 határozat alapjául szolgáltak.

73 A felperes ezután lényegében arra hivatkozik, hogy a Tanácsnak nem volt joga ilyen módon „újrahasználni" vagy „újrahasznosítani" ezeket a bizonyítékokat a 2007/445 határozat megalapozásához. A Tanács azzal, hogy csak ezekre a bizonyítékokra hivatkozott, a „regularizáció" eszközével élt, és ezzel nemcsak a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítéletben az Elsőfokú Bíróság által megállapított elveket sértette meg, de a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvét is.

74 A felperes különösen azt adja elő, hogy mivel a 2005/930 határozatot a védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértése miatt részben megsemmisítették, a Tanácsnak valamely nemzeti hatóság új határozata vagy új elemek alapján, de semmiképpen nem a Home Secretary végzése vagy 2001 előtti bizonyítékok alapján kellett volna a felperesre vonatkozó új határozatot elfogadnia. Mivel a 2007/445 határozat kizárólag ezen utóbbi elemeken alapszik, a felperest érintő részében ezért *ipso iure* semmisnek tekintendő.

75 E tekintetben elegendő arra rámutatni, hogy a jogi aktus formai és eljárásjogi hibák miatti megsemmisítése semmiképpen nem sérti az e jogi aktust kibocsátó intézmény arra vonatkozó jogát, hogy a megsemmisített jogi aktusával megegyező ténybeli és jogi alapon új aktust fogadjon el, amennyiben ezúttal betartja azokat a formai vagy eljárásjogi szabályokat, amelyek megsértését szankcionálták, és az érdekeltek jogos bizalmát megfelelően tiszteletben tartja (lásd a fenti 65. pontot is).

76 A jelen esetben tehát – amennyiben bizonyítást nyerne – annak a körülménynek, hogy a 2007/445 határozat a felperest érintő részében a Home Secretary ugyanazon végzésén, és ugyanazokon a bizonyítékokon alapszik, mint amelyek a 2005/930 határozat alapjául szolgáltak, nem lenne kihatása e határozat jogszerűségére. Ezenkívül a fenti 67. pontban már megállapítást nyert, hogy az érdekeltek jogos bizalmát a jelen esetben megfelelően tiszteletben tartották.

77 Mindezek alapján az első jogalap második részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az első jogalap harmadik részéről

78 A jogalap harmadik részében, amelyet a felperes másodlagosan terjesztett elő, a felperes megjegyzi, hogy a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítéletben az Elsőfokú Bíróság különbséget tett a vitatott listára felvevő eredeti határozat és a listán tartó későbbi határozatok között. A felperes szerint ezen ítélet 143. és 145. pontjából következik, hogy az eredeti határozat csak illetékes nemzeti hatóság által hozott határozatra tekintettel fogadható el. A későbbi határozatokban viszont meg kell jelölni azokat az egyedi és konkrét indokokat, amelyeket a Tanács alapul vett. Másfelől a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 144. és 145. pontjából következően a későbbi határozatok elfogadása előtt felül kell vizsgálni az érintett személy helyzetét annak megállapítása érdekében, hogy továbbra is kifejt-e terroristatevékenységet.

79 A felperes szerint ebből következően a Tanácsnak ahhoz, hogy a 2007/445 határozattal a felperest a vitatott listán tartsa, nem volt joga csupán a Home Secretary végzésére hivatkozni, illetve a 2001-es eseményekre utalni.

80 E tekintetben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a felperes érvelése a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet téves értelmezésének eredménye.

81 Ezen ítélet 143–146. és 151. pontjából többek között az következik, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat indokolásának és a későbbi határozatok indokolásának nemcsak a 2580/2001 rendelet alkalmazásának jogszabályi feltételeire, így különösen az illetékes hatóság által hozott nemzeti határozat meglétére kell irányulnia, hanem azokra az egyedi és konkrét okokra is, amelyek miatt a Tanács mérlegelési jogköre gyakorlása során úgy ítéli meg, hogy az érintettel szemben pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedést kell hozni.

82 Ugyanezen ítélet 145. pontjából és a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdéséből (amelyre a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése is utal) továbbá az következik, hogy nemcsak azért kell „felülvizsgálni" a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozatokat megelőzően az érintett személy helyzetét, hogy meg lehessen állapítani, hogy továbbra is kifejt-e terroristatevékenységet, ahogyan azt a felperes tévesen állítja, hanem azért is, hogy adott esetben új információk vagy bizonyítékok alapján meg lehessen győződni arról, hogy az érintett személynek a vitatott listán tartása „továbbra is indokolt"-e. Az Elsőfokú Bíróság e tekintetben kifejtette, hogy ha a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozat indokai lényegében megegyeznek a korábbi határozat kapcsán már hivatkozott indokokkal, akkor elég az erre vonatkozó megállapítás is, különösen ha csoportról vagy szervezetről van szó (az Elsőfokú Bíróság T-327/03. sz., Al-Aqsa kontra Tanács ügyben 2007. július 11-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 54. pontja).

83 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a felperes érvelése nélkülözi a ténybeli alapot. A felperes számára 2007. január 30-án megküldött leveléhez mellékelt indokolásban a Tanács ugyanis nem csupán a Home Secretary végzésére hivatkozott. Az indokolás (1) bekezdésében a Tanács egy sor olyan, a felperes által állítólag elkövetett cselekményre hivatkozott, amelyről feltételezte, hogy a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (3) bekezdése iii. pontja a), b), d), g) és h) alpontjának hatálya alá tartozik, és az 1. cikk (3) bekezdésének i. és iii. pontjában meghatározott célból követték el. Az indokolás (2) bekezdésében a Tanács ebből azt a következtetést vonta le, hogy a felperesre a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének ii. pontja vonatkozik. Az indokolás következő bekezdéseiben a Tanács azt is kifejti, hogy a Home Secretary végzése, amely a felperes mint terrorizmusban részt vevő szervezet betiltására irányul, és amely a Terrorism Act 2000 alapján bírósági felülvizsgálatnak (review) vethető alá, még hatályban van. Miután így megállapította, hogy továbbra is fennállnak azok

az indokok, amelyek miatt a felperest szerepeltetni kell a vitatott listán, a Tanács értesítette a felperest, hogy a továbbiakban is alkalmazza vele szemben a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (1) és (2) bekezdésében megállapított intézkedéseket.

84 A Tanács így a fenti 81. és 82. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően ismertette azokat az egyedi és konkrét okokat, amelyek miatt a Tanács mérlegelési jogköre gyakorlása során úgy ítélte meg, hogy a felperessel szemben továbbra is pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedést kell hozni.

85 Az a kérdés, hogy a Tanács által ily módon hivatkozott indokok ténybeli és jogi szempontból jogszerűen indokolják-e a 2007/445 határozat elfogadását, a határozat anyagi jogszerűségének felülvizsgálatához tartozik, amelyre a harmadik és negyedik jogalap vizsgálatakor kerül sor.

86 Ennélfogva az első jogalap harmadik részét mint megalapozatlant el kell utasítani, és ezzel együtt ezt a jogalapot egészében el kell utasítani.

A védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértésére alapított második jogalapról

87 Ami először is a védelemhez való jog állítólagos megsértését illeti, a felperes előadja, hogy egyáltalán nem volt lehetősége érdemben előadni a vitatott listán tartására

vonatkozóan ismertetett indokokkal kapcsolatos álláspontját. Különösen arra hivatkozik, hogy az egyedüli információ, amit a Tanácstól kapott, 2001 előttről származott, és hogy a Tanács meg sem kísérelt válaszolni arra a tőle érkező bírálatra, miszerint egyáltalán nem vette figyelembe a felperes által előadott mentő bizonyítékokat, és a formális meghallgatás lehetőségét sem biztosította számára.

88 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróság a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 114–137. pontjában meghatározta a védelemhez való jog tiszteletben tartására vonatkozó biztosíték tárgyát a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatnak a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján történő elfogadásával összefüggésben, valamint ennek a biztosítéknak az érintettekre ilyen összefüggésben jogszerűen megállapítható korlátozásait.

89 A jelen ügyben a fenti 5–13. pontban ismertetett tények és körülmények alapján megállapítható, hogy a Tanács a 2007/445 határozat elfogadásával összefüggésben megfelelően betartotta az Elsőfokú Bíróság által a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 114–137. pontjában kifejtett elveket.

90 Először is, a Tanács a 2007. január 30-i levelének mellékletében ugyanis megküldte a felperesnek azoknak az indokoknak az ismertetését, amelyek véleménye szerint világosan és egyértelműen indokolják azt, hogy a felperes továbbra is szerepeljen a vitatott listán (lásd a fenti 83. pontot is). Ezen indokolás meghatározott terrorcselekményeket sorol fel a 2001/931 közös álláspont vonatkozó rendelkezései értelmében, amelyekért a felperes felelős. A Tanács azt is előadja, hogy e cselekmények miatt az Egyesült Királyság illetékes hatósága határozatot hozott a felperes mint terrorizmusban részt vevő szervezet betiltásáról, ezt a határozatot az Egyesült Királyság alkalmazandó jogszabályai alapján felülvizsgálatnak vetették alá, és még mindig hatályban van. A 2007. január 30-i levélben másfelől az szerepel, hogy a felperes egy hónapon belül előterjesztheti a Tanácsnak a vitatott listán tartására irányuló szándékára és az e tekintetben hivatkozott indokokra vonatkozó észrevételeit, valamint az ennek alátámasztására szolgáló valamennyi bizonyítékot.

91 Másodszor, a Tanács 2007. március 30-i és május 14-i levelével adott számú dokumentumot küldött meg az aktából a felperesnek. A többi dokumentummal kapcsolatban a Tanács a 2007. május 14-i levelében kifejtette, hogy azokat nem áll módjában megküldeni a felperesnek, mivel az az állam, amelytől származik, nem járult hozzá a hozzáférhetővé tételéhez. A jelen kereset keretében a felperes nem támadta sem az egyes terhelő bizonyítékok közlésének megtagadását, sem az ennek igazolására felhozott indokokat.

92 Harmadszor, a Tanács lehetővé tette a felperes számára, hogy érdemben előadhassa a rá nézve terhelő elemekre vonatkozó álláspontját, és ezzel a lehetőséggel a felperes valóban élt is 2007. február 27-i, március 19-i, 20-i és 26-i, április 16-i és május 29-i levelében.

93 Azzal az érvvel kapcsolatban, hogy a felperes állítása szerint a Tanács elutasította a formális meghallgatására irányuló kérelmét, elegendő azt megállapítani, hogy sem a szóban forgó jogszabály, azaz a 2580/2001 rendelet, sem pedig a védelemhez való jog tiszteletben tartásának általános alapelve nem biztosít ilyen meghallgatáshoz fűződő jogot az érdekeltek számára (lásd ebben az értelemben és analógia útján az Elsőfokú Bíróság T-134/03. és T-135/03. sz., Common Market Fertilizers kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. szeptember 27-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-3923. o.] 108. pontját; lásd még a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 93. pontját is).

94 Ami a felperes azon érvét illeti, miszerint a Tanács meg sem kísérelt válaszolni az észrevételeire, és egyáltalán nem vette figyelembe az általa előadott mentő bizonyítékokat, a felperes ezzel tévesen értékeli a Tanácsnak a védelemhez való jog tiszteletben tartásából eredő kötelezettségeit. A jelen esetben – amint az a Tanács 2007. június 12-i leveléből és a közlést tartalmazó első levélből is kitűnik – a Tanács megfelelően figyelembe vette a felperes által előadott észrevételeket és mentő elemeket, és biztosította különösen azt, hogy ezeket a 2007/445 határozat elfogadása előtt megküldjék a tagállamok küldöttségeinek.

95 A Tanács viszont e dokumentumokra tekintettel nem volt köteles válaszolni ezekre az észrevételekre, ha úgy ítélte meg, hogy azok nem igazolják a felperes által azokból levonni kívánt következtetéseket. Az Elsőfokú Bíróság e tekintetben úgy véli, hogy önmagában az a körülmény, hogy a Tanács a közlést tartalmazó első levélhez mellékelt indokolásban megismételte a 2007. január 30-i leveléhez mellékelt indokolás szövegét, csupán azt jelenti, hogy fenntartotta korábbi álláspontját. Egyéb releváns bizonyíték hiányában – mint a jelen esetben – a szöveg ilyenfajta egyezése nem bizonyítja, hogy a Tanács az ügy értékelése során nem vette megfelelően figyelembe a felperes által védekezésül előadott érveket (lásd analógia útján az Elsőfokú Bíróság T-141/94. sz., Thyssen Stahl kontra Bizottság ügyben 1999. március 11-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-347. o.] 117. és 118. pontját).

96 Végeredményben mindenesetre a Tanács a közlést tartalmazó első levélben konkrétan válaszolt a felperes által az igazgatási eljárásban előadott fő érvre, amely szerint csak a jelenleg kifejtett terroristatevékenység indokolhatja azt, hogy továbbra is szerepeljen a vitatott listán (lásd az alábbi 142. pontot is).

97 A fentiekből következően a védelemhez való jog állítólagos megsértése nem bizonyított a jelen esetben.

98 Másodikként, az indokolási kötelezettség állítólagos megsértésével kapcsolatban a felperes előadja, hogy a 2007/445 határozat nem tartalmazza azokat az egyedi és konkrét indokokat, amelyek miatt a Tanács egyrészt úgy ítélte meg, hogy vonatkozik rá a releváns szabályozás (a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 143. pontja), másrészt a felülvizsgálatot követően, hogy a pénzeszközök befagyasztása továbbra is indokolt (a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 151. pontja). A Tanács így különösen egyáltalán nem vette figyelembe a felperes által a 2001 utáni időszakra vonatkozóan szolgáltatott információkat, és a 2007/445 határozat sem tartalmaz semmifajta indokolást ezen időszak tekintetében.

99 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróság a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 138–151. pontjában meghatározta az indokolási kötelezettségre vonatkozó biztosíték tárgyát a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatnak a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján történő elfogadásával összefüggésben, valamint ennek a biztosítéknak az érintettekre ilyen összefüggésben jogszerűen megállapítható korlátozásait.

100 A jelen esetben az első jogalap harmadik részének vizsgálatából (lásd a fenti 83. és 84. pontot) az következik, hogy a Tanács a 2007/445 határozat elfogadásával összefüggésben megfelelően betartotta az Elsőfokú Bíróság által a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 138–151. pontjában kifejtett elveket.

101 Ami azt az érvet illeti, miszerint a Tanács nem vette figyelembe a felperes által a 2001 utáni időszakra vonatkozóan szolgáltatott információkat, és e tekintetben a határozatát sem indokolta, emlékeztetni kell arra, hogy bár a Tanács az EK 253. cikk alapján köteles megemlíteni azokat a tényeket, amelyek alapján igazolhatók az általa elfogadott jogi aktusok, és azokat a jogi megállapításokat, amelyek alapján meghozta ezeket a jogi aktusokat, ebből a rendelkezésből azonban nem következik, hogy a Tanácsnak az érintettek által a hatósági eljárásban előadott valamennyi jogi és ténybeli elemet meg kellene vitatnia (a Bíróság 43/82. és 63/82. sz., VBVB és VBBB kontra Bizottság egyesített ügyekben 1984. január 17-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 19. o.] 22. pontja, és C-338/00. P. sz., Volkswagen kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-9189. o.] 127. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-346/02. és T-247/02. sz., Cableuropa és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4251. o.] 232. pontja).

102 Végeredményben mindenesetre a fenti 96. pontban már megállapítást nyert, hogy a Tanács a közlést tartalmazó első levélben konkrétan válaszolt a felperes által a hatósági eljárásban előadott azon érvre, miszerint csak a jelenleg kifejtett terroristatevékenység indokolhatja azt, hogy továbbra is szerepeljen a vitatott listán.

103 A fentiekből következően az indokolási kötelezettség állítólagos megsértése nem bizonyított a jelen esetben.

104 Következésképpen a második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdésének megsértésére alapított harmadik jogalapról

105 A felperes előadja, hogy mind a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése, mind a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (2), (3) és (6) bekezdése jelen idejű kijelentő módban fogalmazódott. Ebből szerinte az következik, hogy szoros és közvetlen időbeli kapcsolatnak kell fennállnia a valamely személyt a vitatott listára felvevő vagy azon továbbra is szerepeltető határozat és az e célból figyelembevett terrorcselekmények között. Így csak akkor kerülhet fel valaki a vitatott listára, ha a jelenben vagy legalábbis nemrégiben folytatott terroristatevékenységgel vádolják. Ugyanígy nem lehet felülvizsgálatot követően kizárólag korábbi tények alapján az említett listán tartani valakit.

106 Márpedig a jelen esetben a 2007/445 határozat a felperest érintő részében nem támaszkodik 2001 utáni tényekre, és a felperes a 2001 utáni időszakra számos mentő bizonyítékot adott elő.

107 Az Elsőfokú Bíróság e tekintetben a Tanácshoz és az Egyesült Királysághoz hasonlóan úgy véli, hogy a felperes túlságosan megszorítóan értelmezi a 2580/2001 rendelet és a 2001/931 közös álláspont szóban forgó rendelkezéseit, és ezekben semmi nem tiltja azt, hogy ezt igazoló körülmények fennállása esetén korlátozó intézkedéseket lehessen foganatosítani olyan személyekkel vagy szervezetekkel szemben, akik vagy amelyek

terrorcselekményeket követtek el a múltban, akkor is, ha nincsen bizonyíték arra, hogy jelenleg elkövetnek terrorcselekményt vagy részt vesznek ilyenben.

108 Először is, a felperes állításával ellentétben ezt az álláspontot nem cáfolja a szóban forgó rendelkezések szövege. Jóllehet a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (2) bekezdése valóban jelen idejű kijelentő módot használ („[…] elkövető […] személyek") a „terrorcselekményekben részt vevő személyek, csoportok és szervezetek" fogalmának meghatározásánál, ez a jogi fogalommeghatározások és törvényi tényállások általános igazságot megfogalmazó, sajátos értelméből fakad, nem pedig egy adott időszakra vonatkozik. Ugyanez érvényes a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének francia („les personnes […] commettant […]") és az angol („persons committing […]") szövegváltozatában használt jelen idejű melléknévi igenévre, amelyet a más nyelvi változatokban hasonlóan alkalmazott jelen idejű kijelentő mód is megerősít (lásd többek között a német „Personen, die eine terroristische Handlung begehen […]", az olasz „persone che commettono […]", a holland „personen die een terroristische daad plegen […]" és a szlovák „osôb, ktoré páchajú […]" nyelvi változatot). A 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése továbbá lehetővé teszi korlátozó intézkedések meghozatalát különösen olyan személyekkel szemben, akiket terrorcselekmény miatt elítéltek, ami rendes esetben korábban, és nem az elítélő határozatban tett megállapítás időpontjában kifejtett terroristatevékenységet jelent. Végül ugyanezen cikk (6) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a vitatott listán szereplő személyek és szervezetek nevét rendszeresen és legalább hat hónaponként felül kell vizsgálni annak érdekében, hogy biztosítva legyen a listán tartásuk megalapozottsága. E rendelkezés hatékony érvényesülését biztosítandó meg kell állapítani, hogy a rendelkezés akkor is lehetővé teszi a vitatott listán tartást, ha az adott személy vagy szervezet a felülvizsgálatot megelőző fél évben nem követett el újabb terrorcselekményt, amennyiben valamennyi releváns körülményre tekintettel továbbra is indokolt a listán szerepeltetésük.

109 Másodszor, hangsúlyozni kell, hogy a 2580/2001 rendelet és a 2001/931 közös álláspont, csakúgy mint az ENSZ Biztonsági Tanács 1373. (2001) sz. határozata, amelynek a végrehajtását szolgálják, a nemzetközi béke és biztonság terrorcselekmények általi fenyegetettsége elleni küzdelemre irányulnak. A nemzetközi közösség számára alapvető fontosságú eme célkitűzés megvalósítását veszélyeztetné, ha a pénzeszközök befagyasztására irányuló, e jogi aktusokban meghatározott intézkedé-

seket csak azokra a személyekre, csoportokra és szervezetekre lehetne alkalmazni, akik vagy amelyek a jelenben vagy a közelmúltban követnek, illetve követtek el terrorcselekményt.

110 Másfelől ezek az alapvetően a terrorcselekmények elkövetését vagy megismétlődését megakadályozni kívánó intézkedések inkább az aktuális vagy jövőbeli fenyegetettség értékelésén alapulnak, semmint múltbeli magatartások megítélésén.

111 A Tanács és az Egyesült Királyság e tekintetben kifejtette, hogy a tapasztalat azt mutatja, hogy ha egy terrorista múlttal rendelkező szervezet átmenetileg megszakítja tevékenységét, ez nem garantálja, hogy nem kezdi azt újra bármikor, és az erőszakról való, ilyen összefüggésben kinyilvánított lemondásnak nem kell feltétlenül hitelt adni. Különösen akkor kerülhet erre sor, ha a tevékenység beszüntetése a hatékony szankcióknak köszönhető, vagy éppen azért döntöttek róla, mert a kérdéses szervezet a szankciók feloldását próbálja elérni, hogy újrakezdhesse korábbi terroristatevékenységét. Ez azzal is magyarázható, hogy az illetékes hatóságok által elfogadott megelőző intézkedések hatékonysága vagy akár a terrorcselekmények előkészítéséhez szükséges idő miatt az érintett az újabb terrorcselekmények elkövetésével kapcsolatban nehézségekkel szembesül.

112 Mivel ezek a megállapítások nem tűnnek ésszerűtlennek, el kell ismerni, hogy a Tanácsnak a pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedések elfogadása vagy fenntartása kapcsán a körülmények figyelembevételére vonatkozó széles mérlegelési jogköre (lásd a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 159. pontját) kiterjed annak a fenyegetettségnek az értékelésére is, amelyet a terrorista múlttal bíró, ám jelenleg hosszabb vagy rövidebb ideje terroristatevékenységét felfüggesztő, sőt látszólag beszüntető szervezet továbbra is képvisel.

113 A jelen esetben az a körülmény, hogy a Tanács a felperes vonatkozásában kizárólag múltbeli terroristacselekményekre és 2001 előtti eseményekre hivatkozott, önmagában tehát még nem elegendő a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdése megsértésének a megállapításához.

114 Az arra irányuló kérdés, hogy a Tanács ezáltal az összes többi releváns körülmény tekintetében túllépte-e a mérlegelési jogköre korlátait, a negyedik jogalap vizsgálata körébe tartozik.

115 A fentiekre tekintettel a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A bizonyítási teher megsértésére és a bizonyítékok nyilvánvalóan hibás értékelésére alapított negyedik jogalapról

A felek érvei

116 A felperes arra hivatkozik, hogy a 2580/2001 rendelet alapján hozott határozatok az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt egyezmény (EJEE) 10. és 11. cikkében, valamint az EJEE-hez fűzött első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében biztosított jogokba történő nyilvánvaló

és súlyos beavatkozásnak minősülnek. E tekintetben külön kiemeli azokat a szigorú következményeket, amelyek rá nézve a 2007/445 határozatból származnak.

117 Következésképpen a felperes előadja, hogy egyrészt a Tanácsnak bizonyítania kell, hogy a vele szemben foganatosított intézkedések végrehajtását törvényes cél megvalósítása érdekében jogszabály határozza meg, és az a demokratikus társadalomban szükséges.

118 A felperes másrészt előadja, hogy a Tanácsra nehezedik annak bizonyításának terhe, hogy pénzeszközei befagyasztása 2007. június 28-án továbbra is törvényesen indokolt volt, és e célból a büntetőügyekben megkövetelt szintű bizonyíték szükséges.

119 Az Elsőfokú Bíróság szerepével kapcsolatban a felperes előadja, hogy az Elsőfokú Bíróságnak olyan körülmények között, mint amilyenek a jelen ügyben fennállnak, mind a Tanács, mind a felperes által hivatkozott összes tényt objektíven felül kell vizsgálnia, hogy megállapíthassa, volt-e a Tanácsnak 2007-ben ésszerű indoka a 2007/445 határozat elfogadására.

120 A jelen ügyben a 2007/445 határozatot a felperes vonatkozásában olyan terhelő dokumentumok alapján fogadták el, amelyek pontatlanok, megbízhatatlanok és hiteltelenek voltak, és amelyek mindegyike 2001 előttről származott, valamint nem vizsgálták megfelelően a felperes által a 2001 utáni évekre vonatkozóan előterjesztett számos mentő dokumentumot.

121 A mentő bizonyítékokkal kapcsolatban a felperes különösen arra hivatkozik, hogy a vezetése 2001 júniusában Ashraf Cityben (Irak) tartott rendkívüli kongresszuson egyoldalú határozatot hozott a szervezet iráni katonai tevékenységének beszüntetéséről. Ezt a határozatot 2001. szeptemberben és 2003-ban két rendes kongresszus is megerősítette. Leszámítva néhány műveletet azon műveleti egységek részéről, amelyek nem kapták meg időben a hírt, a felperes 2001 nyara óta semmilyen katonai műveletet

nem hajtott végre, és a műveleti egységeit végérvényesen feloszlatta. Valamennyi bázisának koordinátáit megadta továbbá az ENSZ-nek, valamint az Egyesült Királyság Kormányának és az Egyesült Államok kormányának.

122 A felperes a keresetlevele 2. és 6. sz. mellékletében csatolt dokumentumokra is hivatkozik, amelyek azt bizonyítják, hogy 2001 óta a felperes és valamennyi tagja önként lemondott az erőszakról és a terrorizmusról, beszolgáltatták fegyvereiket, megállapodást kötöttek az iraki koalíciós erőkkel, és szabályszerűen „védett személyeknek" lettek nyilvánítva.

123 A felperes végül hangsúlyozza, hogy sohasem merült fel, hogy az Európai Unió területén bármilyen terrorcselekményt elkövetett volna.

124 A Tanács és az Egyesült Királyság először is rámutat arra, hogy a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítéletben (135. pont) az Elsőfokú Bíróság egyértelműen rámutatott arra, hogy a pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedések nem minősülnek büntetőjogi szankciónak.

125 A Tanács és az Egyesült Királyság ezután arra hivatkoznak, hogy a pénzeszközök befagyasztása nem minősül a szólásszabadsághoz és az egyesülési szabadsághoz fűződő jogok megsértésének, nem sérti a tulajdonjog lényegét (az Elsőfokú Bíróság T-315/01. sz., Kadi kontra Tanács és Bizottság ügyben 2005. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-3649. o.] 248. pontja). Mindenesetre a Tanács úgy véli, hogy nem sérült sem az EJEE 10. és 11. cikke, sem pedig az EJEE-hez fűzött első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke, mivel a jelen esetben szóban forgó intézkedéseket

jogszabály határozza meg, törvényes célra, a terrorizmus elleni küzdelemre irányulnak, és a demokratikus társadalomban szükségesek e cél eléréséhez.

126 Következésképpen a Tanács és az Egyesült Királyság úgy véli, hogy a közösségi bíróság előtt általában alkalmazandó szabálynak megfelelően (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-106/95. sz., FFSA és társai kontra Bizottság ügyben 1997. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-229. o.] 115. pontját és T-48/00. sz., Corus UK kontra Bizottság ügyben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2325. o.] 125. pontját), a felperest terheli a bizonyítási kötelezettség azon állítására vonatkozóan, hogy a 2007/445 határozat nyilvánvaló értékelési hibát tartalmaz. Az Egyesült Királyság e tekintetben hangsúlyozza, hogy vélelmezni kell az említett határozat jogszerűségét, és a megtámadására irányuló eljárás polgári jogi természetű, ezért a felperesre nehezedik a bizonyítási teher, és a polgári ügyekben megkövetelt szintű bizonyíték szükséges. Továbbá az alkalmazandó szabályozás nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely a bizonyítási teher megfordulását vagy csökkentését írná elő.

127 Az Elsőfokú Bíróság bírósági felülvizsgálatának terjedelmére vonatkozóan a Tanács és az Egyesült Királyság a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítéletre (159. pont), az Emberi Jogok Európai Bíróságának a James-ügyben 1986. február 21-én hozott ítéletére (A sorozat, 98. szám), és Jacobs főtanácsnoknak a Bíróság C-84/95. sz. Bosphorus-ügyben 1996. július 30-án hozott ítéletéhez (EBHT 1996., I-3953. o.) kapcsolódó indítványának 65. pontjára (EBHT 1996., I-3956. o.) utal. Következésképpen a Tanács és az Egyesült Királyság előadják, hogy az Elsőfokú Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy a tények és a bizonyítékok értékelését, amelyet a felperesre vonatkozóan maga alakított ki, a Tanács értékelésével helyettesítse. Ez különösen azoknak a körülményeknek az értékelésére érvényes, amelyek fennállása mellett a jogalkotó arról dönthet, hogy vissza kell-e vonni, illetve mikor kell visszavonni a korlátozó intézkedéseket. Az Egyesült Királyság e tekintetben hangsúlyozza, hogy mivel a határozathozatalért felelős személyek biztonsági és terrorizmussal kapcsolatos kérdésekben számtalan különböző véleménnyel rendelkeznek, amelyek téves értékelése súlyos következményekhez vezethet, az ezekhez a következményekhez kapcsolódó veszély megítélésekor jogukban áll elővigyázatosan eljárni. Ebben az összefüggésben jelentős súly és kétségtelen tisztelet fűződik a döntéseikhez. Különösen nem szabad a nemzeti és a közösségi bíróságoknak a szóban forgó határozat alapjait illetően „saját véleményt kiagyalni”.

128 A Tanács végül a harmadik jogalapra válaszul előadott észrevételeire utalva kifejti, hogy a jelen ügyben helyesen értékelte a releváns bizonyítékokat.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

129 A felperes érvére válaszul először is meg kell jegyezni, hogy a pénzeszközök befagyasztására irányuló olyan jellegű intézkedéseket, mint amilyenekről a jelen esetben szó van, jogszabály határozza meg, méghozzá az ENSZ Biztonsági Tanács 1373. (2001) sz. határozata és maga a 2580/2001 rendelet. Másfelől – amint ezen jogi aktusok preambulumából is kitűnik – ezek az intézkedések a terrorizmus elleni küzdelem törvényes céljára irányulnak. Végül az 1373. (2001) sz. határozat preambulumában a Biztonsági Tanács megerősítette, hogy az ENSZ Alapokmánynak megfelelően minden eszközzel küzdeni kell a nemzetközi béke és biztonság terrorcselekmények általi fenyegetettsége ellen, és azt állapította meg, hogy a tagállamoknak a nemzetközi együttműködést további intézkedések elfogadásával kell kiegészíteniük, ideértve különösen a pénzeszközök befagyasztását, hogy a területükön minden megengedett eszközzel elhárítsák és megakadályozzák a terrorcselekmények finanszírozását és előkészítését. Feltéve, hogy nem vonjuk kétségbe a nemzetközi közösség egészének ilyetén elkötelezettségét, a kérdéses intézkedéseket a demokratikus társadalomban az említett cél megvalósításához szükségesnek kell minősítenünk.

130 Amint pedig arra az Elsőfokú Bíróság a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 115. és 116. pontjában már rámutatott, azokat a ténybeli és jogi elemeket, amelyektől valamely személy, csoport vagy szervezet pénzeszközeinek befagyasztására irányuló intézkedés alkalmazása függ, a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése határozza meg. E rendelkezés értelmében a Tanács egyhangúlag és a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4)–(6) bekezdésében megállapított rendelkezéseivel összhangban eljárva megállapítja, felülvizsgálja és módosítja azoknak a személyeknek, csoportoknak és szervezeteknek a listáját, akikre, illetve amelyekre az említett rendelet vonatkozik. A szóban forgó listát tehát a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel összhangban az ügyiratok pontos információi, illetve anyagai alapján kell összeállítani, amelyek arra utalnak, hogy az illetékes hatóság határozatot hozott az érintett személyekkel, csoportokkal és szervezetekkel szemben, függetlenül

attól, hogy a határozat komoly és hitelt érdemlő bizonyítékok vagy ténykörülmények alapján terrorcselekmény, vagy ilyen cselekmény elkövetésének kísérlete, abban való részvétel vagy annak elősegítése miatt nyomozás vagy büntetőeljárás megindítására, illetve ilyen bűncselekmények miatt kiszabott ítéletekre vonatkozik-e. „Illetékes hatóság" az igazságügyi hatóság, vagy ha az nem rendelkezik illetékességgel, akkor az e téren illetékességgel rendelkező megfelelő hatóság. Továbbá a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (6) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel összhangban a listán szereplő személyek és szervezetek nevét rendszeresen és legalább hat hónaponként felül kell vizsgálni annak érdekében, hogy biztosítva legyen a listán tartásuk megalapozottsága.

131 A fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 117. pontjában az Elsőfokú Bíróság ezekből a rendelkezésekből azt a következtetést vonta le, hogy a vonatkozó szabályozás alapján a pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedéshez vezető eljárás két szinten folyik, amiből az egyik nemzeti, a másik közösségi. Az első szakaszban az illetékes nemzeti hatóságnak, elvileg bíróságnak kell a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdése fogalommeghatározásának megfelelő határozatot meghoznia az érdekelt vonatkozásában. Függetlenül attól, hogy a határozat nyomozás vagy büntetőeljárás megindítására vonatkozik, komoly és hitelt érdemlő bizonyítékokon vagy ténykörülményeken kell alapulnia. A második szakaszban a Tanácsnak egyhangúlag eljárva kell eldöntenie az érdekeltnek a vitatott listára való felvételét, az ügyiratok olyan pontos információi, illetve anyagai alapján, amelyek arra utalnak, hogy az illetékes hatóság ilyen határozatot hozott. Ezt követően a Tanácsnak rendszeresen, legalább hat hónaponként meg kell győződnie arról, hogy továbbra is indokolt-e az érdekeltnek a vitatott listán tartása. E tekintetben annak ellenőrzése, hogy van-e olyan nemzeti hatósági határozat, amely megfelel az említett fogalommeghatározásnak, úgy tűnik, lényeges előzetes feltétele a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó eredeti határozat Tanács általi meghozatalának, míg az e határozatra vonatkozó következmények nemzeti szinten történő ellenőrzése elengedhetetlennek tűnik a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozat elfogadásával összefüggésben.

132 A fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 123. pontjában az Elsőfokú Bíróság másfelől felidézi, hogy az EK 10. cikk alapján a tagállamok és a közösségi intézmények közötti kapcsolatokat a jóhiszemű együttműködés kölcsönös kötelezettsége határozza meg (lásd a Bíróság C-339/00. sz., Írország kontra Bizottság ügyben 2003. október 16-án hozott ítéletének [EBHT 2003., I-11757. o.] 71. és 72. pontját, valamint a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ez az elv általánosan alkalmazandó, és többek között az EU-Szerződés VI. címe által meghatározott, büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés [szokásos elnevezéssel „bel- és igazságügy" (IB)]

keretében szükséges, amely egyébként teljes egészében a tagállamok és az intézmények közötti együttműködésen alapul (a Bíróság C-105/03. sz. Pupino-ügyben 2005. június 16-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-5285. o.] 42. pontja).

133 A fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 124. pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy a 2001/931 közös álláspont 1. cikke (4) bekezdésének és a 2580/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének – amelyek a terrorizmus elleni küzdelem keretében a Tanács és a tagállamok közötti egyfajta külön együttműködést létrehozó rendelkezések – alkalmazása esetén ezen elv a Tanácsra nézve azon kötelezettséggel jár, hogy amennyire lehetséges, bízzon meg az illetékes nemzeti hatóságok értékelésében, főleg ha bíróságról van szó, különösen a határozata alapjául szolgáló „komoly és hitelt érdemlő bizonyítékok vagy ténykörülmények" fennállását illetően.

134 A fentiekből az következik, hogy a Tanácsra hárul annak bizonyításának terhe, hogy a releváns szabályozásra tekintettel (továbbra is) törvényesen indokolt-e valamely személy, csoport vagy szervezet pénzeszközeinek befagyasztása, ahogyan azt a felperes helyesen előadja, mégis viszonylag korlátozott a bizonyítási teher tárgya a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó közösségi eljárás szintjén (lásd analógia útján a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 126. pontját ugyanezen eljárás keretén belül a védelemhez való jog tárgyával kapcsolatban). A pénzeszközök befagyasztására irányuló eredeti határozatok esetében a bizonyítási teher lényegében az ügyiratok olyan pontos információi, illetve anyagai meglétére irányul, amelyek arra utalnak, hogy a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése szerinti fogalommeghatározásnak megfelelő illetékes hatóság az érdekelt vonatkozásában ilyen határozatot hozott. Másfelől a pénzeszközök befagyasztására irányuló későbbi határozatok esetében, felülvizsgálatot követően, a bizonyítási teher lényegében arra vonatkozik, hogy az adott ügy valamennyi releváns körülményére és különösen az illetékes nemzeti hatóság ilyen határozatához kapcsolódó további intézkedésekre tekintettel továbbra is indokolt-e a pénzeszközök befagyasztása.

135 Végül a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 145., 146. és 151. pontjából az következik, hogy a Tanács a pénzeszközök befagyasztására irányuló intézkedésnek a 2580/2001 rendelet alapján történő, egyhangú elfogadása során a nem mérlegelést nem engedő hatáskör alapján jár el, ezért az érintettel szemben ilyen intézkedés alkalmazását alátámasztó indokok értékelésénél mérlegelési jogkörrel rendelkezik.

136 E tekintetben tisztázni kell azonban, hogy annak megítélésekor, hogy valamely személy, csoport vagy szervezet pénzeszközeinek befagyasztása indokolt-e, illetve továbbra is indokolt-e, a Tanács számára az elsődleges szempontnak annak kell lennie, hogy szerinte fennáll-e, és milyen mértékű annak veszélye, hogy ilyen intézkedés hiányában ezeket a pénzeszközöket terrorcselekmények finanszírozására vagy előkészítésére használhatják fel (lásd a fenti 129. pontot).

137 Ami az Elsőfokú Bíróság szerepét illeti, az a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 159. pontjában elismerte, hogy a Tanács széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a közös kül- és biztonságpolitika alapján elfogadott közös álláspontnak megfelelően az EK 60., EK 301. és EK 308. cikk alapján gazdasági és pénzügyi szankciós intézkedések meghozatala érdekében figyelembe veendő elemeket illetően. Ez a mérlegelési jogkör különösen azokra a célszerűségi szempontokra vonatkozik, amelyeken az ilyen határozatok alapulnak.

138 Ugyanakkor, jóllehet a közösségi bíróság az adott területen széles mérlegelési jogkört ismer el a Tanács számára, ez nem jelenti, hogy nem vizsgálhatja felül azt, hogyan értelmezi a Tanács a releváns adatokat. A közösségi bíróságnak ugyanis nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és következetességét kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy ezek a bizonyítékok tartalmazzák-e az adott helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes releváns adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket. E felülvizsgálat keretében azonban a közösségi bíróság nem helyettesítheti a Tanács célszerűségi értékelését a sajátjával (lásd analógia útján Bíróság C-525/04. P. sz., Spanyolország kontra Lenzing ügyben 2007. november 22-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-9947. o.] 57. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

139 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy ha valamely közösségi intézmény széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, akkor bizonyos eljárási garanciák tiszteletben tartásának ellenőrzése alapvető fontosságú. A Bíróság így kifejtette, hogy e garanciák között szerepel az adott eset valamennyi lényegi elemének a hatáskörrel rendelkező intézmény által elvégzendő alapos és külső befolyástól mentes vizsgálatára, valamint a határozata megfelelő indokolására vonatkozó kötelezettség (a fenti 138. pontban hivatkozott Spanyolország kontra Lenzing ügyben hozott ítélet 58. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

140 A jelen jogalap keretében a felperes annak felülvizsgálatát kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy a jelen ügy körülményei között és a Tanács, valamint a felperes által hivatkozott összes releváns adatra tekintettel volt-e a Tanácsnak 2007-ben ésszerű indoka a 2007/445 határozat elfogadására (lásd a fenti 119. pontot).

141 Ennek felülvizsgálata az alkalmazandó szabályozás által elérni kívánt célokra tekintettel (lásd a fenti 130., 135. és 136. pontot) vitathatatlanul a közösségi bíróság által a 2580/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése alapján hozott, pénzeszközök befagyasztására irányuló határozat vonatkozásában gyakorolható bírói felülvizsgálat keretein belül marad. Ez ugyanis lényegében a nyilvánvaló értékelési hiba felülvizsgálatának felel meg (a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 159. pontja). Végeredményben sem a Tanács, sem az Egyesült Királyság nem állítja, hogy ez a felülvizsgálat túlmutat az ellenőrzés azon szintjén, amely az ítélkezési gyakorlat szerint az Elsőfokú Bíróságot a gazdasági és pénzügyi szankciókkal kapcsolatban megilleti.

142 A jelen esetben a Tanács 2007. január 30-i leveléből, a közlést tartalmazó első levélből és a két levélhez mellékelt indokolásból kitűnik, hogy a Tanács lényegében azt a körülményt vette alapul, hogy a Home Secretary (amely szerinte megfelel a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében foglalt fogalommeghatározásnak) végzése még mindig hatályban van, jóllehet a Terrorism Act 2000 szerint bírósági felülvizsgálat (review) tárgya lehetett. A közlést tartalmazó első levélből és az ahhoz mellékelt indokolásból az is kitűnik, hogy a Tanács figyelembe vette a felperes által a 2001 utáni időszakra vonatkozóan előterjesztett észrevételeket és mentő bizonyítékokat, ám úgy ítélte meg, hogy ezek nem indokolják a felperesnek a vitatott listáról való törlésére

irányuló kérelmét. A Tanács többek között azt az érvet is elutasította, hogy csak abban az esetben lehet pénzeszközök befagyasztására irányuló határozatot fenntartani, ha az érintett jelenleg terrorcselekményt követ el, vagy erre kísérletet tesz.

143 Az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy az így figyelembe vett valamennyi releváns adatra tekintettel a Tanácsnak ésszerű indoka és elegendő bizonyítéka volt arra, hogy a felperes vonatkozásában elfogadja a megtámadott határozatot, nem követett el nyilvánvaló hibát ezen adatok értékelésekor, és ezért jogilag megkövetelt módon indokolta a felperesnek a vitatott listán tartását.

144 Először is, a vonatkozó nemzeti jogszabályokra tekintettel ugyanis valóban úgy tűnik, hogy a Home Secretary végzése illetékes nemzeti hatóság határozatának minősül, és mint ilyen megfelel a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdésében foglalt fogalommeghatározásnak. Ezt a minősítést egyébként a felperes sem vonta kétségbe a jelen eljárás keretében.

145 Másodszor, azzal az érvvel kapcsolatban, hogy a megtámadott határozatot a felperes vonatkozásában olyan terhelő dokumentumok alapján fogadták el, amelyek pontatlanok, megbízhatatlanok és hiteltelenek voltak, a fenti 133. és 134. pontban felidézett elvekből következően a Tanács nem csupán jogosult, de egyenesen köteles, amennyire lehetséges, megbízni az illetékes nemzeti hatóság értékelésében, különösen a határozata alapjául szolgáló „komoly és hitelt érdemlő bizonyítékok vagy ténykörülmények" fennállását illetően. Igaz, hogy ez a nemzeti hatóság nem bíróság, ám mivel a határozata ellen bírósági jogorvoslattal lehet élni, és nem éltek ezzel, vagy az nem vezetett a felperes számára kedvező eredményhez, a Tanács ugyanabban a helyzetben van.

146 Harmadszor, a fenti 145. pontban kifejtett megállapítások értelemszerűen alkalmazandók arra az érvre is, miszerint a megtámadott határozatot a felperes vonatkozásában csak 2001 előttről származó terhelő dokumentumok alapján fogadták el, és nem vizsgálták a felperes által az ezt követő időszakra vonatkozóan előterjesztett mentő dokumentumokat. Mivel a Home Secretary végzését 2001 óta a belső jog szerinti bírósági jogorvoslattal – akár közvetlenül a végzéssel, akár közvetve a Home Secretary ennek visszavonását vagy hatályon kívül helyezését elutasító bármely későbbi határozatával szemben – bármikor meg lehetett volna támadni, a Tanács ésszerűen tartotta értékelése szempontjából meghatározónak azt a körülményt, hogy ez a végzés továbbra is hatályban van.

147 Negyedszer, a terhelő és a mentő bizonyítékok mérlegelésével kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a Tanács ésszerűen és körültekintően járt el, amikor olyan helyzetben, mint amilyen a jelen esetben fennáll, amelyben az illetékes nemzeti közigazgatási hatóságnak a pénzeszközök befagyasztására irányuló közösségi határozat alapjául szolgáló határozatát a nemzeti jog szerint bírósági jogorvoslattal megtámadják vagy megtámadhatják, elvként elutasítja, hogy állást foglaljon az érintett által az ilyen jogorvoslat alátámasztásául érdemben előterjesztett érvei megalapozottsága tekintetében, mielőtt megtudná a jogorvoslat kimenetelét. Ellenkező esetben ugyanis a Tanács által politikai vagy igazgatási intézményként végzett értékelés ténybeli vagy jogi kérdésekben összeütközésbe kerülhetne az illetékes nemzeti bíróság által lefolytatott értékeléssel.

148 Végül ötödször, ami azt az érvet illeti, hogy a felperest még sohasem vádolták az Európai Unió területén elkövetett terrorcselekménnyel, elegendő annyit megjegyezni, hogy a 2580/2001 rendelet a pénzeszközök befagyasztására irányuló közösségi határozatok elfogadását nem köti ahhoz a feltételhez, hogy az ebben az összefüggésben hivatkozott terrorcselekményeket ezen a területen követték el. Az ilyen feltétel ellentétes lenne ennek a preambuluma ugyanis többek között megerősíti „a Közgyűlés által 1970. októberi nyilatkozatában (2625 XXV) kimondott és a Biztonsági Tanács által 1189. (1998) határozatában megerősített alapelvet, miszerint minden államnak tartózkodnia kell más állam területén kifejtett terrorcselekmények szervezésétől vagy támogatásától, abban való segítségnyújtástól vagy részvételtől, vagy saját területén olyan tevékenység eltűrésétől, amelyet terrorcselekmények elkövetésére tekintettel szerveznek”, és felhívja az államokat, hogy „a területükön minden megengedett eszközzel megakadályozzák a terrorcselekmények finanszírozását és előkészítését”.

149 A fentiekre tekintettel a negyedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A hatáskörrel való visszaélésre alapított ötödik jogalapról

150 A felperes előadja, hogy a Tanács a 2007/445 határozatot az őt érintő részében olyan körülmények között fogadta el, amelyek hatáskörrel való visszaélésnek minősülnek. A felperes szerint a Tanács csak azért, hogy a jelenlegi iráni rezsimet kiengesztelje, a felperest 2001 óta teljességgel felmentő bizonyítékok ellenére előre úgy határozott, hogy továbbra is szerepelteti őt a vitatott listán.

151 A Bíróság és az Elsőfokú Bíróság e tekintetben ismételten kimondta, hogy valamely jogi aktus csak akkor jogellenes hatáskörrel való visszaélés miatt, ha objektív, releváns és egybehangzó bizonyítékok alapján nyilvánvaló, hogy azt kizárólag vagy legalábbis elsősorban a hivatkozott céltól eltérő cél elérése, vagy a konkrét tényállás kezelésére a Szerződés által kifejezetten előírt eljárás megkerülése érdekében fogadták el (lásd a Bíróság C-210/03. sz., Swedish Match ügyben 2004. december 14-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-11893. o.] 75. pontját, és az Elsőfokú Bíróság T-158/99. sz., Thermenhotel Stoiser Franz és társai kontra Bizottság ügyben 2004. január 13-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1. o.] 164. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

152 Márpedig a jelen esetben az ügy iratai nem mutatnak arra, hogy hitelt érdemelne az az elgondolás, miszerint a 2007/445 határozat elfogadásához vezető eljárást nem a terrorizmus és a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelem céljából kezdeményezték. Különösen a felperes azon állítása, miszerint ezt a határozatot az ő vonatkozásában csak azért fogadták el, hogy a jelenlegi iráni rezsimet kiengeszteljék, pusztán gyanúsítgatás, amely minden objektív alapot nélkülöz.

153 Ezért az ötödik alapot el kell utasítani.

154 A felperes által a 2007/445 határozat megsemmisítése iránti kérelme alátámasztásául előadott jogalapok egyike sem állja meg a helyét, ezért ezt a kérelmet mint megalapozatlant el kell utasítani.

A 2007/868 határozat megsemmisítése iránti kérelemről

A felek érvei

155 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. január 11-én benyújtott levélben a felperes előadja, hogy a 2007/445 határozat részleges megsemmisítése iránti kérelmének alátámasztásául hivatkozott jogalapok a 2007/868 határozat részleges megsemmisítése iránti kérelmével kapcsolatban is relevánsak.

156 A felperes hangsúlyozza, hogy a POAC az Egyesült Királyság parlamentje által a Home Secretary által terroristának minősített szervezetek betiltására vagy a betiltás feloldásának megtagadására vonatkozó határozatokkal szemben benyújtott keresetek elbírálására felállított különbíróság.

157 Márpedig ez a bíróság 2007. november 30-i határozatában a Home Secretary 2006. szeptember 1-jei, a felperes mint terrorizmusban részt vevő szervezet betiltásának feloldását megtagadó határozatát „hibásnak" minősítette (lásd a fenti 22. pontot). Azt sem engedélyezte, hogy a Home Secretary a határozatával szemben fellebbezést nyújtson be a Court of Appeal előtt. A Court of Appeal előtti fellebbezés keretében a Home Secretary egyébként sem támadhatta volna meg a POAC ténymegállapításait.

158 A jelen esetben a POAC megvizsgálta a Home Secretary által előterjesztett titkos és nem titkos bizonyítékokat, és zárt ülésen kihallgatta a POAC nevében megidézett tanút. A ténymegállapításai azt mutatták, hogy a felperes által a 2007/445 határozat elfogadásához vezető eljárás során előadott valamennyi ténybeli elem helytálló volt, és nem volt ténybeli alapja annak az állításnak, hogy a felperes még mindig terroristaszervezet. Ugyanez érvényes a 2007/868 határozat elfogadásával összefüggésben is.

159 A felperes ezért azt rója fel a Tanácsnak, hogy akkor fogadta el a 2007/868 határozatot, amikor nemcsak a POAC határozatáról és ténymegállapításairól volt tudomása, de arról is, hogy a POAC nem engedélyezte, hogy a Home Secretary fellebbezést nyújtson be a Court of Appeal előtt, és ennek az elutasításnak a szövegét is ismerte.

160 A felperes megjegyzi, hogy bár a Home Secretary új kérelmet nyújtott be a Court of Appealhez a POAC határozata elleni fellebbezés megengedése iránt, amire joga volt, ez nem változtat azon, hogy a 2007/868 határozat a felperes vonatkozásában kizárólag a Home Secretary 2001. március 28-i végzésén alapul, és semmilyen módon nem veszi figyelembe a POAC határozatát.

161 A felperes szerint ezek a körülmények azt jelzik, hogy a 2007/868 határozat az őt érintő részében nyilvánvalóan hibás, ráadásul hatáskörrel való visszaélésen alapul.

162 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. január 15-én benyújtott észrevételeiben a Tanács nem nyilatkozott arról, hogy a jelen eljárás szempontjából milyen jelentőséggel bír a POAC határozata.

163 A tárgyaláson a Tanács a POAC által tett megállapításokra hivatkozva előadta, hogy még ha ezek helytállónak is tekintendők, és helyes összképet mutatnak, akkor is ésszerű abból kiindulni, hogy a felperes a 2580/2001 rendelet értelmében terrorcselekményekben vett részt, következésképpen továbbra is indokolt a pénzeszközei befagyasztása. A Tanács másfelől előadta, hogy figyelembe vette a Home Secretary arra irányuló kérelmét, hogy a Court of Appeal engedje meg a fellebbezést a POAC határozatával szemben, és csupán úgy döntött, hogy nem várja meg az eljárás kimenetelét, mielőtt újra megvizsgálná a felperes helyzetét.

164 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. január 16-án benyújtott észrevételeiben a Bizottság előadja, hogy elhamarkodott lenne ebben a pillanatban közösségi szintű következtetéseket levonni a POAC határozatából. A Bizottság szerint előbb be kell várni a Court of Appeal döntését a Home Secretary fellebbezés megengedése iránti kérelméről, majd adott esetben a Court of Appeal előtti esetleges fellebbezési eljárás eredményét, valamint a House of Lords (Lordok Háza) előtti esetleges későbbi fellebbezési eljárás eredményét, mielőtt megállapítást nyerne, hogy az említett határozat kihatással bír-e a közösségi szinten elfogadott határozatok jogszerűségére.

165 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. január 16-án benyújtott észrevételeiben az Egyesült Királyság emlékeztet arra, hogy a Home Secretary 2001. március 28-i végzése még mindenképpen hatályban van. Így ez a végzés megfelelő jogi alapot biztosít a Tanácsnak arra, hogy a felperes vonatkozásában elfogadja a 2007/868 határozatot. Az Egyesült Királyság azt is kifejti, hogy a Terrorism Act 2000 6. cikkének (3) bekezdése alapján a POAC határozata nem kötelezi a Home Secretaryt arra, hogy valamennyi (ideértve a House of Lords előtti) jogorvoslati lehetőség kimerítése előtt törölje a felperest a Tanács által létrehozott listának megfelelő nemzeti listáról.

166 Az Egyesült Királyság beavatkozási beadványában továbbá kifejti, hogy a Tanács úgy fogadta el a 2007/868 határozatot, hogy tudott a POAC határozatáról és a Home Secretary e határozattal szembeni fellebbezés benyújtására irányuló következő

határozatáról. A Court of Appeal előtti, a fellebbezés megengedése iránti kérelem tárgyában és az ügy érdemében egyaránt tartott tárgyalásra 2008. február 18. és 20. között került sor.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

167 A 2007/868 határozat részleges megsemmisítése iránti kérelem keretében a felek előterjesztése lényegében arra irányul, hogy milyen relevanciával bír a POAC fenti 22. pontban említett határozata az Elsőfokú Bíróság által a jelen ügyben lefolytatott jogszerűségi felülvizsgálat szempontjából.

168 A POAC ezen határozatával többek között „hibásnak" (perverse) minősítette a Home Secretary 2006. szeptember 1-jei, a felperes betiltásának feloldását megtagadó határozatában foglalt azon megállapítását, miszerint a felperes abban az időszakban még a Terrorism Act 2000 értelmében „terrorizmusban részt vevő" (concerned in terrorism) szervezet volt. A POAC megítélése szerint ezt úgy kell érteni, hogy ésszerűen senki nem juthatott volna erre a következtetésre, ellenben bárki ésszerűen ezzel ellentétes megállapításra jutott volna a Home Secretary rendelkezésére álló bizonyítékok alapján.

169 A POAC e tekintetben határozata 347–349. pontjában a következőképpen foglalta össze fő ténymegállapításait és az azokból levont jogi következményeket:

„347. […] Annak eldöntésekor, hogy a [Home Secretary] terrorizmusban résztvevő szervezetnek tekintette-e vagy valóban annak tekinthette-e volna a PMOI-t, valamennyi olyan anyagot meg kell vizsgálnunk, amely a rendelkezésére állt, vagy ésszerűen

a rendelkezésére állt vagy állhatott volna. A teljes anyagot olyan gondos vizsgálatnak vetettük alá, amilyet megfelelő mértékűnek tartunk az általunk lefolytatott értékeléshez.

348. Már részletesen kifejtettük az előttünk lévő anyagra vonatkozó megállapításainkat. Véleményünk szerint az anyag gondos vizsgálata a következő eredményhez vezet:

348.1. A 2002 májusában történt egyetlen incidens lehetséges kivételével a PMOI 2001 augusztusa óta nem vitt véghez terrorcselekményt Iránban vagy másutt.

348.2. Jóllehet a PMOI egy adott időszakban katonai irányítási szervezettel rendelkezett Iránban, az anyagok szerint (legkésőbb) 2002 vége előtt megszűnt ezt a szervezet.

348.3. Még ha feltételezzük is, hogy a 2002-ből származó három jelentés a [Terrorism Act 2000] 3. cikk[e] (5) bekezdésének c) pontja értelmében [a terrorizmus] dicsőítésének tekinthető, az ilyen tevékenység 2002. augusztus előtt befejeződött.

348.4. 2003 májusában a PMOI-t lefegyverezték.

348.5. Nincsen arra utaló jel, hogy a PMOI fegyvert szerzett vagy erre kísérletet tett volna, vagy más módon bármilyen katonai képességet próbált volna újra kiépíteni, jóllehet erre 2003. május után képes lett volna.

348.6. Továbbá arra sem utal semmi, hogy a PMOI megpróbált katonai vagy terrorista akciókra tagokat toborozni vagy kiképezni.

Összefoglalva: nincsen bizonyíték arra, hogy a PMOI 2003 óta bármikor, bármilyen formában megpróbált volna terrorcselekmények végrehajtására vagy támogatására képes szervezetet újra kiépíteni. Nincsen bizonyíték arra, hogy bármilyen módon terrorista „előkészületre" tett volna kísérletet. Nincsen bizonyíték arra, hogy másokat bármilyen módon terrorcselekmény elkövetésére buzdított volna. Az anyagokból arra sem lehet következtetni, hogy a PMOI a határozat elfogadásának időpontjában, 2006. szeptemberben „a terrorizmusban más módon részt vett" volna. Ami a 2003. május utáni időszakot illeti, ez – ellentétben azzal, amit a [Home Secretary] határozatot tartalmazó levelében sugall – valójában nem jellemezhető „pusztán inaktivitással". Az anyagokból kiderül, hogy a katonai apparátus egyáltalán nem létezett már sem Irakban, sem Iránban vagy másutt, és a PMOI nem tett kísérletet arra, hogy ezt újra kiépítse.

349. Ilyen körülmények között a racionális döntéshozó 2006 szeptemberében vagy később helyesen csak arra a meggyőződésre juthatott, hogy a PMOI-ra már nem igazak a betiltása fenntartásához szükséges feltételek. Más szóval az előttünk lévő anyag alapján a PMOI 2006. szeptemberben nem vett részt a terrorizmusban. és azóta sem vesz részt benne."

170 A különösen a fenti 130–139. pontban kifejtett indokok alapján az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy a POAC határozatának a jelen eljárás szempontjából nagy jelentősége van.

171 Az első olyan határozatról van ugyanis szó, amelyben illetékes igazságügyi hatóság az alkalmazandó nemzeti jog alapján a Home Secretary 2001. március 28-i azon

végzésének visszavonását megtagadó határozatának jogszerűségét bírálta el, amely alapján a Tanács elfogadta a felperes pénzeszközeinek befagyasztására irányuló eredeti, és valamennyi későbbi határozatot, a 2007/868 határozatig, és azt is ideértve.

172 A POAC határozata tehát vitathatatlanul a Home Secretary 2001. március 28-i végzéséhez kapcsolódó későbbi nemzeti szintű intézkedések közé tartozik.

173 Márpedig az Elsőfokú Bíróság már rámutatott arra, hogy az ilyen későbbi intézkedések vizsgálata elengedhetetlen a pénzeszközök befagyasztására irányuló későbbi határozatok elfogadásával összefüggésben (lásd a fenti 131. pontot).

174 Azzal kapcsolatban, a 2007/868 határozat elfogadásával összefüggésben mennyiben volt tudomása a Tanácsnak a POAC határozatáról, és mennyiben vette azt figyelembe, a Tanács és az Egyesült Királyság által adott magyarázat, valamint az általuk az Elsőfokú Bíróság pervezető intézkedéseire válaszul előterjesztett, ezen eljárásra vonatkozó iratok alapján megállapítható, hogy:

– 2007. november 13-án az Egyesült Királyság képviselője szóban tájékoztatta a 2001/931 közös álláspont vonatkozásában felállított tanácsi munkacsoport (a továbbiakban: PC 931 munkacsoport) tagjait arról, hogy a POAC 2007. november 30-án meghozza határozatát a felperes vonatkozásában, és az Egyesült Királyság e határozat alapján alakítja ki majd álláspontját az érintett betiltására vonatkozóan;

– 2007. december 3-án az Egyesült Királyság e-mailben tájékoztatta a Tanács portugál elnökségét a POAC határozatáról, összefoglalva a határozat lényegét, és kérte, hogy

ismerje meg a tartalmát azon az internetes oldalon, ahol hozzáférhető, és tájékoztatta arról, hogy a PC 931 munkacsoport következő ülésén fel kívánja vetni a kérdést;

– 2007. december 4-én az Egyesült Királyság e-mailben tájékoztatta a portugál elnökséget arról, hogy a Home Secretary egyértelműen jelezte, hogy megpróbálja elérni a POAC határozatával szembeni fellebbezés megengedését; az Egyesült Királyság úgy gondolja, hogy az erről szóló döntés 2007. december 17-ig megszületik; a fellebbezés megengedése esetén a Court of Appeal előtti fellebbezési tárgyalásra 2008 első hónapjaiban kerül sor; az Egyesült Királyság ugyanebben az e-mailben azt javasolta, hogy az Európai Unió ne tegyen semmit a felperesnek a vitatott listán tartásával kapcsolatban, amíg az Egyesült Királyságban le nem zárul a fellebbezési eljárás, és kifejtette, hogy ezalatt a felperes betiltása hatályban marad az Egyesült Királyságban;

– 2007. december 6-án a Tanács Főtitkársága megküldte a tagállamok kormányainak a Tanács keretén belül ülésező képviselői számára a felperes által a Tanácsnak 2007. december 5-én küldött, a POAC határozatára tekintettel a vitatott listáról való töröltetésére irányuló levelének másolatát (lásd a fenti 23. pontot), valamint a POAC említett határozatának másolatát;

– 2007. december 12-én a PC 931 munkacsoport a 2007/868 határozat elfogadásának előkészítése tárgyában ülésezett; a Tanács Főtitkársága által a tagállamok kormányainak a Tanács keretén belül ülésező képviselői számára 2007. december 20-án megküldött, az ülésről készült „munkaeredmény” szerint az Egyesült Királyság képviselete tájékoztatta a munkacsoportot a POAC határozatáról; az Egyesült Királyság képviselete a többi képviseletet is tájékoztatta arról, hogy a Home Secretary e határozattal szemben a fellebbezés megengedését kívánja elérni, és elmagyarázta, hogy bár maga a POAC elutasította a fellebbezés megengedését, a Home Secretary közvetlenül a Court of Appealhez kíván fordulni kérelmével;

– 2007. december 17-én a Tanács Főtitkársága a külkapcsolati tanácsosok munkacsoportjának megküldte a PC 931 munkacsoport ülésének eredményeit tükröző határozattervezetet és közösálláspont-tervezetet; a felperes neve szerepelt a tervezetekhez mellékelt listákon; ugyanezen a napon a külkapcsolati tanácsosok munkacsoportja jóváhagyta ezeket a tervezeteket, és felszólította a Corepert, hogy javasolja a Tanácsnak e tervezetek elfogadását; a Tanács Főtitkársága 2007. december 18-án megküldte a Corepernek az ezeket a tényeket tartalmazó kísérő feljegyzést (I/A feljegyzés);

– 2007. december 19-én a Coreper jóváhagyta a kérdéses javaslatokat;

– 2007. december 19-én az Egyesült Királyság e-mailben tájékoztatta a portugál elnökséget, a Tanács Főtitkárságát és azokat a tagállami képviseleteket, amelyek ezt külön kérték, hogy a POAC nem engedte meg, hogy a Home Secretary fellebbezést nyújtson be; az Egyesült Királyság hozzáfűzte, hogy a Home Secretary a Court of Appeal előtt ugyanilyen tárgyú kérelmet szándékozik benyújtani, azt azonban nem tudta megmondani, hogy a Court of Appeal mikor fog dönteni a kérelemről.

175 A Tanács 2007. december 20-án ilyen körülmények között fogadta el a 2007/868 határozatot.

176 Ami azoknak az egyedi és konkrét indokoknak a megadását illeti, amelyek alapján a Tanács felülvizsgálatot követően úgy ítélte meg, hogy a felperes pénzeszközeinek befagyasztása továbbra is indokolt, ami a Tanácsot a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó későbbi határozatok elfogadása során terhelő indokolási kötelezettség lényegét képezi (a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 143. és 144. pontja), a fenti 28. és 29. pontban felidézett indokolásból kitűnik, hogy a Tanács a közlést tartalmazó második levélben azt állapította meg, hogy továbbra is fennállnak azok az indokok, amelyek miatt a felperest a továbbiakban is szerepelteti a vitatott listán, és amelyekről az érintettet korábban a közlést tartalmazó első levélben tájékoztatták. Másfelől

a közlést tartalmazó második levél mellékletében található indokolás pontosan megegyezik a közlést tartalmazó első levél mellékletében foglalt indokolással. A POAC határozatával kapcsolatban a Tanács a közlést tartalmazó második levélben csupán annyit jegyzett meg, hogy a Home Secretary fellebbezést próbált benyújtani ellene (the Council notes that the UK Home Secretary has sought to bring an appeal).

177 A 2007/868 határozat elfogadásának időpontjában fennálló valamennyi releváns adatra tekintettel és a jelen ügy sajátos körülményeit figyelembe véve az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy ez az indokolás nyilvánvalóan elégtelen ahhoz, hogy a felperes pénzeszközei befagyasztásának fenntartását törvényesen indokolja.

178 Először, ezen indokolás alapján nem állapítható meg, mennyiben vette ténylegesen figyelembe a Tanács a POAC határozatát, ami kötelessége lett volna (lásd a fenti 173. pontot).

179 Másodszor, ez az indokolás nem tartalmazza azokat az egyedi és konkrét indokokat, amelyek miatt a Tanács – a POAC megfellebbezhetetlen ténymegállapításai és az általa ezekből levont, a Home Secretaryre nézve különösen súlyos jogi következmények ellenére – úgy ítélte meg, hogy a felperes vitatott listán tartása ugyanazon tények és körülmények összességére tekintettel, amelyekkel kapcsolatban a POAC-nak határoznia kellett, továbbra is indokolt (lásd analógia útján a Bíróság C-360/92. P. sz., Publishers Association kontra Bizottság ügyben 1995. január 17-én hozott ítéletének [EBHT 1995., I-23. o.] 39–44. pontját).

180 Különösen igaz ez a POAC azon megállapítására tekintettel, amely szerint a racionális döntéshozó 2006 szeptemberétől kezdve helyesen csak arra a meggyőződésre juthatott, hogy a felperesre már nem igazak a terroristaszervezetként történő betiltásának

fenntartását indokolttá tévő feltételek, vagy más szóval a felperes azóta nem vett részt a terrorizmusban. Ilyen feltételek mellett a Tanácsnak legalábbis újra kellett volna értékelnie arra vonatkozó megállapítását, hogy a 2001/931 közös álláspont 1. cikkének (4) bekezdése értelmében van olyan illetékes nemzeti hatósági határozat, amely „komoly és hitelt érdemlő ténykörülményeken" alapul.

181 A tárgyaláson a Tanács olyan példákkal igyekezett orvosolni az indokolás eme nyilvánvaló hiányosságát, amelyek azt támasztják alá, hogy még a POAC által megállapított tények alapján is ésszerű volt a 2007/868 határozat elfogadásának időpontjában azt feltételezni, hogy a felperes a 2580/2001 rendelet értelmében terrorcselekményekben vett részt, következésképpen a pénzeszközei befagyasztása továbbra is indokolt volt (lásd a fenti 163. pontot).

182 E tekintetben azonban emlékeztetni kell arra, hogy a jogi aktus indokolását főszabály szerint ugyanakkor kell közölni az érdekelttel, mint a számára sérelmet okozó aktust, és az indokolás hiányát vagy nyilvánvaló hiányosságát nem teheti szabályossá az a tény, hogy az érdekelt a közösségi bíróság előtti eljárás során megismeri a jogi aktus indokait (lásd a fenti 1. pontban hivatkozott OMPI-ítélet 139. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

183 Harmadszor, az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy bár a Tanács figyelembe vehette azt, hogy a POAC határozatával szemben jogorvoslatnak van helye, és hogy a Home Secretary valóban élt ezzel a lehetőséggel, a jelen esetben az arra való utalás, hogy a Home Secretary megpróbált fellebbezést benyújtani, nem mentesítette kellően az alól, hogy különösen figyelembe vegye a POAC megfellebbezhetetlen ténymegállapításait és az azokból levont jogi következményeket.

184 Ez annál is inkább így van, mivel egyrészt a POAC, a Home Secretary által hozott jogi aktusok jogszerűségének ellenőrzése vonatkozásában illetékes igazságügyi hatóság, „ésszerűtlennek” és „hibásnak” minősítette azt, hogy a Home Secretary megtagadta a felperes betiltásának feloldását, másrészt mert a 2007/868 határozat elfogadásának időpontjában a Tanácsot már tájékoztatták arról, hogy a POAC nem engedte meg, hogy a Home Secretary fellebbezést nyújtson be, valamint ismertették vele az elutasítás indokait is, azaz hogy a POAC szerint a Home Secretary által előadott érvek alapján nem feltételezhető ésszerűen a pernyertesség a Court of Appeal előtt.

185 Következésképpen valamennyi releváns adatra tekintettel és a jelen ügy sajátos körülményeit figyelembe véve az Elsőfokú Bíróság azt állapítja meg, hogy nem indokolták jogilag megkövetelt módon a felperes pénzeszközei befagyasztásának a 2007/868 határozatnak a mellékletében található lista „Csoportok és szervezetek” rovatának 2.19. pontjával összefüggésben értelmezett 1. cikke alapján történő fenntartását.

186 Ez a megállapítás csakis ezen rendelkezések felperest érintő részében történő megsemmisítését eredményezheti.

187 Ezt meghaladóan a felperes által hivatkozott jogalapok egyike sem alkalmas arra, hogy az említett határozat más rendelkezéseinek, különösen a 2007/445 határozatot hatályon kívül helyező 2. cikkének az őt érintő részében történő megsemmisítése iránti kérelmét alátámasszák.

A költségekről

188 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 3. §-a alapján részleges pernyertesség, illetve kivételes körülmények fennállása esetén az Elsőfokú Bíróság elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását vagy határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje

saját költségeit. A jelen ügy körülményei között az Elsőfokú Bíróság úgy dönt, hogy a Tanács saját költségein kívül viseli a felperes költségeinek egyharmadát.

189 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-a első bekezdésének alkalmazásában az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet mint megalapozatlant elutasítja abban a részében, amelyben az a terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról, és a 2006/379/EK és a 2006/1008/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. június 28-i 2007/445/EK tanácsi határozat megsemmisítésére irányul.

2) Az Elsőfokú Bíróság a People's Mojahedin Organization of Irant érintő részükben megsemmisíti a terrorizmus elleni küzdelem érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló 2580/2001/EK rendelet 2. cikke (3) bekezdésének végrehajtásáról és a 2007/445 határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. december 20-i 2007/868/EK tanácsi határozat 1. cikkét és e határozat mellékletében található lista 2.19. pontját.

3) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet mint megalapozatlant elutasítja abban a részében, amelyben az a People's Mojahedin Organization of Iran vonatkozásában a 2007/868 határozat más rendelkezéseinek megsemmisítésére irányul.

4) A Tanács saját költségein kívül viseli a People's Mojahedin Organization of Iran költségeinek egyharmadát.

5) Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága, a Bizottság és a Holland Királyság maguk viselik saját költségeiket.

Forwood Šváby Truchot

Kihirdetve Luxembourgban, a 2008. október 23-i nyilvános ülésen.

E. Coulon N. J. Forwood

hivatalvezető elnök